

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2007 ΤΕΥΧΟΣ 98

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ**

Η ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ Π.Χ.Ο.

- **ΧΑΛΚΙΔΑ:** οδός Βουδικλάρη 23, Τ.Κ. 34100
τηλέφωνα: 22210-85793 & 697-2010420 & FAX: 22210-84143
- **ΘΗΒΑ:** οδός Κιθαιρώνος 10, Τ.Κ. 32200
τηλέφωνα: (22620) - 29304 & 25102 & 29845.
ώρες λειτουργίας: 5^η-6^η μ.μ. κάθε τρίτη, 10^η-12^η π.μ.
κάθε Τετάρτη, 10^η-11^η π.μ. κάθε Παρασκευή
- **ΛΙΒΑΔΕΙΑ:** οδός Ήσιόδου 5 (έναντι μικρού 'Ι.Ν. 'Αγ. Νικολάου),
Τ.Κ. 32100 τηλέφωνα: (22610) - 22856 & 80216
ώρες λειτουργίας: 5^η-7^η μ.μ. καθημερινώς.
- **ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ "ΑΓΙΑ ΤΑΒΙΘΑ":**
Θερινούς μήνες εις 'Ανάληψιν 'Αραχώβης Τ.Κ. 32004
τηλέφωνο: 22670 - 31290. Όλες τις ώρες καθημερινώς.
- **ΙΓΕΑ ΑΜΦΙΣΣΗΣ:** οδός Σκαρίμπα, Τ.Κ. 33200
τηλέφωνα: (22650) - 34961 & 32703
ώρες λειτουργίας: 5^η-7^η μ.μ. καθημερινώς εκτός Σαββάτου και Κυριακής.
- **ΧΡΙΣΣΟ:** οδός Συνταγματάρχου Ψαρρού 100, Τ.Κ. 33055
τηλέφωνα: (22650) - 82159 & 82008
ώρες λειτουργίας: Καθημερινώς εκτός Σαββάτου και Κυριακής.

ΔΩΡΕΕΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Γιά τή διευκόλυνση τῶν δωρητῶν μας ἀνοίξαμε στό ὄνομα τοῦ Συλλόγου μας καί μέ τίτλο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ λογαριασμό στήν ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ μέ ἀριθμό: **143/540.033-38.**

Παρακαλοῦμε ταχυδρομεῖστε τή μία ἀπόδειξη τῆς Τραπεζῆς στό Σύλλογό μας, ἢ ἐνημερώστε μας τηλεφωνικῶς μέ πλήρη στοιχεῖα δωρητοῦ καί ἡμερομηνία κατάθεσης. Ἡ ἀπόδειξη πού θά ἐκδοθεῖ ἀπό τό Σύλλογό μας μπορεῖ νά χρησιμοποιηθεῖ στή φορολογική σας δήλωση.

Ἡ ἀνωτέρω διαδικασία δέν εἶναι ὑποχρεωτική σέ ὅσους θέλουν νά κρατήσουν ἀνωνυμία.

**Γιά τοὺς κατοίκους
τοῦ Ἐξωτερικοῦ
IBAN:GR21 0110 1430 0000 1435 4003 338**

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ Τρυγόνος 3 (Ἄνω Κυψέλη)

«ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ»

Τριμηνιαῖο περιοδικό, ἰδιοκτησία τοῦ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ Σ.Α.

Ὁδός Τρυγόνος 3, (Ἄνω Κυψέλη) 113 64 ΑΘΗΝΑ
τηλ. 210 8626-225, τηλ.-Fax: 210 8626-700.

www.ierapostoli.gr

Ἐκδότης - Δ/ντής: ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΑΡΙΛΑΟΣ
Ἄναστ. Ζίννη 33-35, 11741, Κουκάκι Ἀθήνα,
Τηλ.: 210 9221-201.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐκτύπωση: «ΛΥΧΝΙΑ», Υἱοὶ Θ. Βγόντζα Ο.Ε.
Ἀνδραβίδας 7, Χαμόμυλο Ἀχαρνῶν, 136 71τηλ. 210 3410-436.

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΚΥΡΙΩ Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, κυρός Κωνσταντῖνος (Σακελλαρόπουλος) ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὸ Σάββατον, 24ην Μαρτίου 2007, εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν, ἔπειτα ἀπὸ τρίμηνον ἀσθένειαν.

Ἦ ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἐπισκόπου ἐψάλη εἰς τὸν Μητροπολιτικόν Ἱ. Ναόν Λεβαδείας «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου» τὴν 25ην Μαρτίου, καὶ ὄραν 4ην ἀπογευματινὴν τῆς Κυριακῆς καὶ μεγάλης διπλῆς ἑορτῆς, χριστιανικῆς καὶ ἐθνικῆς, παρισταμένων ἐπτά Ἱεραρχῶν, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κ. Ἱερωνύμου, πενήκοντα Πρεσβυτέρων, πολλῶν Μοναχῶν καὶ μεγάλου πλήθους πιστῶν, τοῦλάχιστον δύο καὶ πλέον χιλιάδων ἐκ πολλῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος. Τὸν κύριον ἐπικήδειον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, ἐνῶ συντόμους λόγους ἐξεφώνησαν δύο ἀκόμα Ἀρχιερεῖς καὶ δύο Ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ πλείας λαϊκῶν, συνεργατῶν καὶ πνευματικῶν τέκνων τοῦ ἐκλιπόντος.

Ἡ ταφή τῆς σοροῦ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος ἐγένετο εἰς τὴν περίφημον πλέον Κατασκηνωσοῦπολιν τῆς Ἀραχώβης, ὅπου ἠκολούθησαν καὶ συνώδευσαν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν κοιμηθέντα Ἀρχιερέα τοῦλάχιστον ἐπακόσιοι πιστοί, ψάλλοντες τοὺς Ἀναστάσιμους Ὑμνοὺς: «Ὅτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον...» καὶ «Χριστὸς Ἀνέστη».

...Τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως Κωνσταντίνου ἡ Μνήμη εἶη αἰωνία!

Α. ΕΞΟΔΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Κυθήρων κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

**«Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες
ἀπ' ἄρτι».**

(Ἀποκ. ιδ' 13)

Εἶναι ἄξιοι μακαρισμῶν, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, κύριε Ἱερώνυμε, Σεβασμιώτατοι ἄγιοι Ἀρχιερεῖς, τίμοι Πρεσβύτεροι καὶ Μοναχοί, ἐντιμώτατοι Ἄρχοντες καὶ περιούσιοι τοῦ Κυρίου λαέ, εἶναι ὄντως ἄξιοι πολλῶν μακαρισμῶν, κατὰ τὸ Ἱερόν βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, οἱ νεκροὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀναχωροῦν ἀπὸ τὸν πρόσκαιρον καὶ μάταιον αὐτὸν κόσμον ἐν Κυρίῳ, ἐνῶ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ μέσα εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἐνῶ ἀπολαμβάνουν τὴν χάριν, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν προστασίαν Του, ἐνῶ ἔζησαν διὰ τὸν Θεόν καὶ διὰ τὴν εὐαρέστησίν Του.

Εἶναι ἀξιωμακάριοι, λοιπόν, ὅσοι ἔζησαν ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ, ἐχαριτώθησαν καὶ ἠγάσθησαν κατὰ Θεόν καὶ παρέδωκαν τὸ πνεῦμά των ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῇ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀγάπῃ.

Αὕτη ἡ βασικὴ προϋπόθεσις τῆς ἐντεῦθεν ἀποδημίας διὰ τὸν οὐράνιον καὶ μακάριον κόσμον τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας, δηλ. ἡ πρὸς Κύριον καὶ ἡ ἐν Κυρίῳ ἐκδημία τοῦ πιστοῦ, χαρίζει τὴν αἰωνίαν καὶ μακαρίαν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς ἐν τῷ Θεῷ καὶ τὴν ἐκ τῶν ἀγαθῶν καὶ θεοφιλῶν

ἔργων θεῖαν ἀνταμοιβήν. Τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα ἀκολουθοῦν τὸν ἀγαθὸν καὶ πιστὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν οὐρανοδρόμον ἀνεπίστροφον πορείαν του. Καὶ εἶναι οἱ ἀψευδεῖς καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες καὶ ὑπερασπισταὶ μας τὰ εὐάρεστα τῷ Κυρίῳ καὶ εὐλογημένα ἐπιτεύγματα, τὰ ὅποια χάριτι Θεοῦ καὶ εὐδοκίᾳ κατορθώνονται. Ἔργα πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, ἔργα φωτός καὶ ἡμέρας.

Αὐτοῦ τοῦ Θείου μακαρισμοῦ μετέχει ὁ κατὰ τὴν προῖαν τοῦ χθεσινοῦ Σαββάτου τοῦ ἀκαθίστου Ὑμνου μεταστάς πρὸς Κύριον καὶ εἰσοδεύων σήμερον, κατὰ τὴν μεγάλην Θεομητορικοδοεσποτικὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ ὑπερουράνιον καὶ νοερόν Θυσιαστήριον, ὁ γῆρα καμφθεὶς καὶ νόσῳ τρυχωθεὶς γηραιὸς Ἐπίσκοπος Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, κυρός Κωνσταντῖνος...

...Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του, ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια μέχρι τῆς δύσεώς της, ἦτο βιοτὴ καὶ πολιτεία ἀφιερωμένου καὶ ἀφοσιωμένου ἀνθρώπου εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν...

...Πτωχὸς καὶ ἀκτήμων εἰς τὸ ἔπακρον, λιτὸς καὶ ἀπέριττος εἰς τὴν ζωὴν του, ἐστερεῖτο πολλάκις τῶν ἀναγκαίων, διὰ νὰ βοηθήσῃ πτωχοὺς, ἀρρώστους καὶ πένητας, διὰ νὰ τραφοῦν καὶ νὰ σπουδάσουν ἄποροι μαθηταὶ καὶ φοι-

τηταί.

Στόχος και επιδίωξις του ἤτο νά ζῆ «ὡς μηδέν ἴδιον ἔχων καί ἐν Θεῷ πλουτῶν» καί νά «διαχειρίζεται τούς θησαυρούς τῶν καρδιῶν τῶν ὑπὸ τήν πνευματικὴν εὐθύνην του πνευματικῶν τέκνων».

Θά ἠμπορούσαμε τρία ἔντονα καί ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα νά προσδιορίσωμε εἰς τήν ζοῆν καί τήν θεοφιλή διακονίαν του.

Τό πρῶτον: Ἦτο πατέρας, ἀληθινός καί στοργικός πατέρας καί ποιμένας.

Ἡ μέριμνα καί ἡ φροντίδα του διά τά πνευματικά του παιδιά ἦτο μοναδική καί ἀπαράμιλλη...

Ἄντιμετώπιζε μέ αἰσθημα ιδιαίτερας εὐθύνης τήν κάθε περιπτώσει καί ἀνάλωνε πολὺν χρόνον καί μέριμναν διά τήν ἐπιτυχὴ καί τελεσφόρο διεξαγωγὴν τῆς.

Ἄπτη καί εὐγλωττὴ ἀπόδειξις εἶναι ἡ δημιουργία τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῆς Ἁγίας Ταβιθά.

Τό δεύτερον: Εἶχε ἔμφυτο καί θεόδοτο τό **ιεραποστολικὸν φρόνημα.** Ἡ ιεραποστολικὴ του φλόγα ἦταν ἀσβεστὴ εἰς τήν ψυχὴν του. Ἄλλεπάλληλες ιεραποστολικές κινήσεις καί περιοδεῖες εἰς τήν Θεόσωστον Μητροπόλιν του, ἀλλὰ καί εἰς τὰ ἐπόμενα χρόνια.

Παντοῦ Παραρτήματα ἐξωτερικῆς ιεραποστολῆς μέ ἄρτια ὀργανῶσιν, καταρτισμὸ τῶν στελεχῶν καί μεγάλο ιεραποστολικὸ ἔργο κατὰ τόπους.

Καί τό τρίτον: Ἦτο ὁ Ἱεράρχης τῶν **πνευματικῶν ὀξιών καί ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ποτέ δέν ἐπρόδιδε.**

Ἦτο ἐντονώτατα προσηλωμένος εἰς τὰς ἠθικάς καί πνευματικάς ἀρχάς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί εἰς τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄγνός καί ἀσυμβίβαστος μέ τήν ἠθικὴν σῆψιν καί διαφθοράν εἰς τό ἅγιον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἠγωνίζετο μέ κάθε τρόπο διά τήν κάθαρσιν καί ἀναβάθμισιν τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ.

...Ἦτο ἄγνός καί ἄδολος εἰς τὰς προθέσεις καί διαθέσεις του. Ἦτο ἀκακός καί φιλάγαθος ἀγαποῦσε τούς πάντας καί προσήχετο δι' ὅλους. Εἰς τό κρεβάτι τοῦ πόνου προσήχετο θερμά δι' ὅλον τόν κόσμον. Προσεύχομαι, ἔλεγε, διά τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην καί τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον διά νά διαχειρίζονται καλῶς τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Σεβασμῶτατοι Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Μιά μεγάλη καί φωτισμένη καρδιά ἔπασσε νά κτυπᾷ σάν πρῶτα. Ἡ θεοφιλής ὁμως καί φιλόθεος ψυχὴ τοῦ σεπτοῦ καί ἀλήστου μνήμης Ἱεράρχου Κων/νου μέ τήν χάριν καί τήν παρησίαν, τήν ὁποίαν ἔχει ἤδη ἀποκτήσει δέν θά παύσῃ ποτέ νά ἐντυγχάνῃ ὑπέρ ἡμῶν, ὑπέρ τῶν πνευματικῶν του τέκνων καί τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας μας. Ἔχομεν ἀποκτήσει πρέσβυν ἀκοίμητον ἐν οὐρανοῖς.

Ἐκζητοῦντες τὰς ἁγίας καί θεοπειθεῖς εὐχὰς καί εὐλογίας του, τήν ἀνύστακτον πρεσβείαν καί τὰς ἐντεύξεις του, ἅς εὐχρηθοῦμε ταπεινά καί ἐκ βάθους ψυχῆς ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεώς του ἐν χώρᾳ ζώντων καί σκηναῖς δικαίων.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιωμακάριστε καί ἀειμνηστε Ἀδελφέ καί Συλλειτουργέ ἡμῶν, Σεβασμῶτατε καί πολυσεβαστέ μας Πάτερ καί Δέσποτα. Ἀμήν.

† **Ὁ Κυθῆρων Σεραφεῖμ**

Τό ἱερόν λείψανο στό Μητροπολιτικό ναό Λεβαδείας

«Εἴσελθε, Δούλε Ἀγαθέ, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου»

Ο λόγιος Σεβ/τος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ, Μητροπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος, ὁμίλησε ὡς ἑξῆς:

Αγαπητέ Κωνσταντίνε,

Μία εβδομάδα πριν από το πάθος του Κυρίου μας, άνοιξαν οι πύλες του παραδείσου και σε υποδέχονται.

Σε βεβαιώνουμε ότι πίσω εδώ σε μας, δεν αφήνεις κενό, αφήνεις ένα πλήρωμα, ένα γέμισμα, αυτό το πλήρωμα που άφησαν πίσω τους οι Άγιοι Πατέρες, αυτό το πλήρωμα που άφησαν οι ηρωικοί μάρτυρες. Σήμερα τούτην την ώρα, οι Άγγελοι του Θεού σκύβουν να παραλάβουν το πτωχό σκήνωμά σου, το άδειο βαλάντιό σου και να το παρουσιάσουν στον Κύριό μας και Διδάσκαλο και να Του πουν ότι αυτό αποτελεί τεκμήριο της πιστής ανταπόκρισης στο Ευαγγέλιο, να μην έχει ο Επίσκοπος ούτε χρυσόν, ούτε άργυρον.

Θα τολμήσω τούτην την στιγμή να προδώσω ένα μυστικό σου.

Τις μέρες που πάλευες με τον πόνο στον θάλαμο του νοσοκομείου, έξω στον διάδρομο, ένας παλιός σου μαθητής και τώρα Πανεπιστημιακός Δάσκαλος, μου αποκάλυψε τούτο.

Όταν εκείνος βρισκόταν στα μαθητικά του χρόνια και, όταν εσύ περπατούσες την γη των Θηβών και της Λιβαδειάς, κάποιο δειλινό τουμίλησες, **τον πήρες δειλά στην άκρη και του εξήτησες δανεικά 2.5 δραχμές για να πληρώσεις το εισιτήριο να πας στο επόμενο χωριό.**

Το βαλάντιό σου δεν είχε 2,5 δραχμές και τις επήρες δανεικές.

Εκείνο το δάνειο είναι ετούτη την στιγμή πλούτος και κατατίθεται στον ουρανό.

Οι άγγελοι, αδερφέ Κωνσταντίνε, σκύβουν να περιμαζέψουν το τετριμμένο ράσο σου, το ράσο του ασκητή που σε όλη την ζωή του ήταν ο πιστός δούλος του Ιησού Χριστού και ασκητής **«Ταις των δακρύων σου ροαῖς...»**

Οι Άγιοι Άγγελοι, αδερφέ Κωνσταντίνε, σκύβουν να πάρουν το αλάβαστρο με το μύρο της αγάπης σου.

Αυτή την αγάπη την σκόρπιζες παντού, σαν την φροντίδα του Ιησού Χριστού.

Και τώρα τούτη την ώρα τα δάκρυα που σταλάζουν κάποια παιδικά μάτια, τα παιδιά σου και τα μαζεύουν οι άγγελοι γεμίζουν το αλάβαστρο και το εναποθέτουν στην βάση του σταυρού εκεί που εκδηλώθηκε η μεγάλη Θεϊκή αγάπη.

Οι Άγγελοι, αδερφέ Κωνσταντίνε, σκύβουν να περιμαζέψουν το ακάνθινο στεφάνι σου, το μαρτυρικό σου στεφάνι, να το πάρουν και να το δώσουν σε Εκείνον, τον Κύριόν μας που τιμήθηκε από το ακάνθινο στέφανον από τους αντιπάλους του.

Σε σένα τον Ασκητή, τον άνθρωπο της αγάπης, το Μάρτυρα, δεν έχουμε να σου πούμε τίποτα περισσότερο, παρά μονάχα έναν λόγον:

«Εἴσελθε, δούλε αγαθέ, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Τράβηξε τό Σταυρό του αγόγγυστα, πορευόμενος πρὸς τὴν Ἀνάσταση

ἽΟ διαπρεπῆς ἱεροκήρυκας π. ΔΑΝΙΗΛ ΑΕΡΑΚΗΣ εἶπε:

**Σεινός καὶ ἱεραποστολικός Ἐπίσκοπος
† ὁ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνος**

Μέρα λευτεριᾶς σήμερα, 25 Μαρτίου. Μέρα χαρᾶς! Μέρα Εὐαγγελισμοῦ. Στόν οὐρανό χτυπᾶνε χαρούμενες καμπάνες. Ἄγγελιοι καὶ ἅγιοι ὑποδέχονται τόν Ἐπίσκοπο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, τόν Μητροπολίτη Κωνσταντῖνο.

• Σάν σήμερα τότε, τό 1821, ἀντήγησαν τά βουνά τοῦ Μωρηᾶ καὶ τῆς Ρούμελης ἀπ' τίς κλαγγές τῶν μεγάλων ἡρώων. **Σήμερα τά βουνά τῆς Ρούμελης σκύβουν ν' ἀσπαστοῦν τ' ἅγιο λείψανο σύγχρονου ἥρωα καὶ μάρτυρα, τοῦ σεβασμίου ἐπισκόπου τῶν Ἀγράφων καὶ τῆς Καρδίτσας.**

• Ἀράχωβα, Θήβα, Λειβαδιά σπεύδουν, ποιά πρώτη θά φιλήσῃ τ' ἁγιασμένο του χέρι, γιά νά ποῦνε στό μεγάλο εὐεργέτη τους τό μεγάλο «εὐχαριστῶ». Τό πέρασμά του ἄφησε τά ἴχνη του, στολίδια ἀγάπης, ιδρύματα ἐλέους, φωλιές παιδικῶν καὶ νεανικῶν ψυχῶν.

ἽΟ Σεβασμιώτ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Ἱερώνυμος, πού προΐσταται τῆς ἐξόδιας ἀκολουθίας, φιλοξένησε τά τελευταῖα χρόνια στήν περιφέρειά του τόν ἀδίκως διωγμένο ἐπίσκοπο Κωνσταντῖνο. Χαιρόταν μέ τὴν ποικίλη δραστηριότητά του. Κι ὀπωσδήποτε θᾶχη τὴν εὐλογία τοῦ μεγάλοκαρδου γέροντα.

Καί φυσικά γιά ὅλους μας εἶναι εὐλογία ἡ ὅλη του ἄμεμπτη πορεία στή γῆ.

Λιτανεύοντας τό Σταυρό τοῦ διωγμοῦ

πορευήθηκε πρὸς τὴν Ἀνάστασι, χωρίς ποτέ νά λυγίσῃ. Κι ἀπέδειξε, πὼς μέ τὴ χάρι τοῦ Κυρίου οὐ εἶχε τά τέσσερα Ἄλφα.

• **Ἦταν ὁ ἀδικημένος.** Ὅταν ἀθῶος σέρνεται στήν ἐσχάτη γιά τό ρόλο του ποινή, ἀναπολόγητος, τότε οἱ ἄλυσίδες εἶναι πολύ βαριές. Στὴν περίπτωσι τοῦ Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνου ἦταν ἀκόμα πιό βαριές. Ἦταν δικτατορικές.

• **Ἦταν ὁ ἄδολος.** Παρά τό ζωηρό τοῦ χαρακτήρα του καὶ τὴ ζωντάνια τῶν ἐκδηλώσεών του, ἦταν σάν μικρὸ παιδί. Ἄκακος. Σκοπιμότητα; Μηδέν! Πονηρία; Κάτω ἀπ' τό μηδέν. Ἀθωότητα; Ἄριστα! Ἀγάπη; Ὁλοκληρωτική.

Ἡ ἀγάπη του, συνταιριασμένη μέ τὴν ἀρετή του, μοσχοβολοῦσε ὄπου κι ἂν πέρασε.

Ἡ ἀγάπη του στό Χριστό μορεῖ νά μὴν ἀποτυπώθηκε σέ σπουδαία θεολογικὴ γραφή. Ἀποτυπώθηκε ὁμως στά σπίτια τῆς ἀγάπης, πού πρωτοστάτησε καὶ πρωτομαστόρησε.

• **Ἦταν ὁ ἀδούλωτος.** Δέν λύγισε. Δέν ἄλλαξε φρόνημα. Δέν ὑποχώρησε. Ποτέ δέν ἔπαψε νά πιστεῦῃ ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν του, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς νύμφης, πού τόν ἄρμωσε ἡ Ἐκκλησία. **Ποτέ δέν ἔπαψε νά πιστεῦῃ ὅτι εἶναι ὁ κανονικός Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος.**

• **Ἦταν ὁ ἀδιάφθορος.** Ἡ σκουριά στά φτηνά καὶ εὐτελῆ μέταλλα κολλάει. Ποτέ στό διαμάντι. Κι ἦταν διαμάντι ὁ Κωνσταντῖνος. Ἄδάμας ἦθος ὁ ἀγνός καὶ λευκός γέροντας.

Β. ΤΑ ΠΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΥΠΟΚΛΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ

Ήταν μεγάλο τό ενδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, πού ἐκδηλώθηκε ἀπό τήν Ἑλλάδα καί ἀπό πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῆς ὑψηλῆς, γιά τήν ἐκδημία τοῦ Σεβ/του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

Γι' αὐτό μέ ὅλα τά μέσα ἐπικοινωνίας ἔσπευσαν πολλοί γνωστοί καί ἄγνωστοι, ἐπώνυμοι καί ἀνώνυμοι, νά ἐκφράσουν πρὸς τόν Ὅμιλό μας τά θερμά τους συλληπητήρια καί τή λύπη τους γιά τήν ἐκδημία τοῦ πνευματικοῦ μας πατέρα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

«Μετά βαθείας θλίψεως ἐπληροφορήθημεν ἐκδημίαν εἰς Κύριον πολυσεβάστου Μητροπολίτου Κωνσταντίνου, ὅστις ἀγαπήσας ἐν ὅλῃ καρδίᾳ τόν Χριστόν καί τό ἐκλεκτόν ποιμνιον αὐτοῦ διηκόνησε ἐκκλησίαν ἐν αὐτοθυσίᾳ, ἐγκαρτερήσας διά τήν εἰς Χριστόν ἀγάπην. Συμμετέχοντες εἰς βαρῦ πένθος φίλων αὐτοῦ ἐτελέσαμεν τρισάγιον ἐν παρεκκλησίᾳ Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐκ βαθέων εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεός ἀναπαύσῃ τήν τιμίαν αὐτοῦ ψυχήν μετά τῶν ἁγίων τῶν ἐμπνεόντων διαχρονικῶς τούς πιστούς».

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ

Ἡ ψυχὴ σου, σεβάσμιε Ἐπίσκοπε, φτερούγισε. Χαιρέτισε τό γερασμένο σου σῶμα καί πορεύτηκε στήν αἰωνία νεότητα. Ἀνέβηκε στή μεγάλη δόξα τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ὑψώθηκε μέ τά φτερά τῆς ἀκλόνητης πίστεως καί τῆς ἀνυπόκριτης ἀγάπης στό κεφαλόσκαλο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Κι ἀντιρῶζει ἡ ψυχὴ σου τούτη τήν ὥρα τίς ἁγιασμένες ψυχές ὄλων τῶν ἀδικημένων, τῶν «πεπελεκισμένων διά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καί διά τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Ἀποκ. κ' 4).

Ἀτενίζει ἡ ψυχὴ σου τό χαμόγελο τῶν ὠραίων ψυχῶν, πού πικράθηκαν κι αὐτές παρόμοια μ' ἐκεῖνον σέ τούτη τῆ ζωῆ. Βλέπεις πρόσωπο πρὸς πρόσωπο τίς ἀδούλωτες ψυχές τῶν διωγμένων συνεπισκόπων σου.

Σέ ὑποδέχονται ὁ Χαλκίδος Νικόλαος, ὁ

Θεσσαλονίκης Λεωνίδα, ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Κωνσταντῖος, ὁ Κιλκισίου Χαρίτων, ὁ Δημητριάδος Ἡλίας, ὁ Διδυμοτείχου Κωνσταντῖνος, ὁ Παραμυθίας Παῦλος, ὁ Λαρίσης Θεολόγος.

Ἦσαν ὀκτώ στόν οὐρανό. Γίνετε ἐννεά, ἰσάριθμοι τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων! Ἐξόριστοι ἀπό ἐπίγειες Συνόδους, συναποτελεῖτε τώρα καί πάντοτε σύναξι οὐράνια.

Καί βλέποντάς σας θ' ἀγάλλεται καί ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου ἀρχιεπισκόπου, πού σᾶς ἀνέδειξε, τοῦ σεμνοῦ Ἱερωνύμου.

Ἐκεῖνου τήν εὐχὴ ζητᾶμε. Τῆ δική σας εὐλογία ἱκετεύουμε. Μαζί μέ ὄλους τούς ἁγίους παρακαλεῖτε γιά τή στρατευομένη Ἐκκλησία. Στά δικά σας ἴχνη νά βαδίσουμε. Στό δικό σας τέλος νά «καταντήσουμε».

Ο ΚΟΡΕΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΤΡΑΜΠΑΣ με FAX αναφέρει: ‘Ανάδειξον, Κύριε, τόν δοῦλον σου λειτουργόν εἰς τόν οὐρανόν

‘Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως 28 Μαρτίου 2007

‘Αξιότιμον Διοικητικόν Συμβούλιον
Πανελληνίου ‘Ομίλου ‘Ορθοδόξου ‘Ιεραποστολής

‘Αγαπητέ μοι, κύριε Πρόεδρε,

Στόν πόνον ὄλων σας, ἐκ τῆς σωματικῆς ἀπουσίας τοῦ ἐμπνευστοῦ τοῦ ‘Ιεραποστολικοῦ ‘Ομίλου σας ἀειμνήστου, προσφιλέστατου ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυροῦ Κωνσταντίνου, συμμετέχω ὀλόψυχα. ‘Ενώνω καί τίς ταπεινές ἀπό ἐδῶ προσευχές μου μέ τίς δικές σας καί ὄλων τῶν πνευματικῶν του τέκνων «ὅπως ὁ καί νεκρῶν καί ζώντων τήν ἐξουσίαν ἔχων Κύριός μας τήν ἔξοδον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν ‘Αγίων ποιήση καί τό πνεῦμα αὐτοῦ μετά πάντων τῶν ἀπ’ αἰῶνος Αὐτῷ εὐαρεστησάντων συναριθμήσῃ».

Βεβαίως σεῖς εἶχατε τήν ιδιαίτερη εὐλογία, ἐπί μακράν σειράν ἐτῶν νά συνεργασθῆτε μέ τόν ἀοίδιμον, φλογερόν ‘Ιεράρχην Κωνσταντίνον, πολλά νά ὠφεληθῆτε ἀπό τόν ἐμπνευσμένον λόγον του καί τήν ἀγιασμένην βιοτήν του, καθώς ἐπίσης καί νά ἐκτιμήσετε τά σπά-

νια χαρίσματά του καί μάλιστα τήν ἀνεξικακία του καί τήν ἰώβειον ὑπομονήν του, κατά τήν μακράν περίοδον τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας του, πού τόν κατέστησαν μιμητήν ἡρωϊκῶν Πατέρων τῆς ἀγίας μας ‘Εκκλησίας.

‘Ομως στά ὅσα γνωρίζετε περὶ τοῦ ‘Ιεραποστολικοῦ ζήλου τοῦ πολιοῦ Γέροντα θά ἤθελα νά προσθέσω κάποιες ἀναμνήσεις μου ἀπό τήν ἐπικοινωνίαν μου μαζί του, ὅταν ἀκόμη ἐργαζόνταν ὡς λαϊκός Θεολόγος - ‘Ιεροκῆρυξ στήν ιδιαίτερη πατρίδα μου Ἄρταν. Τό καλοκαίρι τοῦ 1950 εἶχα πάει στήν Ἄρτα γιά λίγες μέρες νά ξεκουρασθῶ. ‘Ο κ. Σακελλαρόπουλος ἐφιλοξενεῖτο στό σπίτι μας. Πού σκέψη γιά ξεκούρασι! ‘Ο ‘Ιεροκῆρυξ μέ τά Κατηχητόπουλά του, καθώς δέν εἶχαν μαθήματα, σχεδόν κάθε μέρα, πήγαιναν στά γύρω χωριά. Τραγουδοῦσαν τά χριστιανικά ἐμβατήρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στούς δρόμους, ξεσήκωναν τόν κόσμον καί τούς καλοῦσαν στήν ‘Εκκλησία. ‘Ο ‘Ιεροκῆρυξ ἀφ’ οὗ ἐψαλλε στόν ‘Εσπερινό μέ τήν ὠραία φωνή του, ἔκαμε τήν ὁμιλία του, τήν ὁποία μικροί - μεγάλοι παρακολουθοῦσαν μέ ἐνδιαφέρον, ἐπικοινωνοῦσε μέ τούς ἀνθρώπους καί μοίραζε χριστιανικά φυλλάδια καί βιβλία. Σέ κάποια

Ὁ Σεβ/τος Κων/νος ὁμιλῶν σέ ἑορταστική ἐκδήλωση τῆς Ἱεραποστολῆς

χωριά ἔστειλε κι ἐμένα νά κάνω κατηχητικό μάθημα, πού εἶχε προγραμματίσει ὁ ἴδιος, ὥστε ἐκεῖνος νά ἐξοικονομήσει χρόνο νά πάη σέ ἄλλα χωριά. **Ὁ ἐνθουσιασμός του, ἡ ἱεραποστολική του φλόγα καί ἡ ἀγάπη του πρὸς ὄλους καί πρὸ παντός στά παιδιά, εἶχαν ἐντυπωσιάσει τούς πάντας. Εἶθε τό παράδειγμά του νά βρῆ πολλούς μιμητές.**

Σήμερα, ἐδῶ στό Μοναστήρι μας κάναμε Τρισάγιο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ Ἀρχιερέως Κωνσταντίνου, ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ ἡμῶν γενομένου, παρακαλέσαμε τόν Κύριόν μας: «ὥσπερ ἐπί τῆς γῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σου λειτουργόν αὐτόν

κατέστησας, οὕτω καί ἐν τῷ οὐρανίῳ θυσιαστηρίῳ ἀνάδειξον, Κύριε». Αὐτή ἡ βεβαιότης ὅτι ὄντως ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοῦς τόν προσέλαβε λειτουργόν του καί στό οὐράνιον Θυσιαστήριον, γιά νά πρεσβεύῃ ὑπέρ πάντων ἡμῶν καί πάντων τῶν πολυπληθῶν πνευματικῶν τέκνων του, ἄς μᾶς παρηγορῇ γιά τόν πρόσκαιρον σωματικόν ἀποχωρισμόν.

Εὐχομαι σέ ὄλους σας, στούς καλοῦς συνεργάτες σας καί τούς συμπαραστάτες τῆς ἱεραποστολικῆς προσπάθειάς σας

Καλή Ἀνάστασι!

Μετά πολλῆς τοῦ ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἡ Κεκελιανὴ

Τό πλῆθος τοῦ κόσμου σιωπηλό καί προσευχόμενο ἀκολουθεῖ τή σορὸ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἱεράρχης μή καμπτόμενος ἀπό τὰς κατ' αὐτοῦ ἀδικίας

Το Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» συνήλθε ἐκτάκτως μετὰ τὴν ἀναγγελία τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας

τοῦ Μακαριστοῦ πρώην Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κυροῦ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ὁ πολυσέβαστος ἱεράρχης ἀναλώθηκε σέ ἀγιους καί ἐντιμους ἀγῶνες «πιστός ἄχρι θανάτου» εἰς τὰς ἀρχιερατικές διαβεβαιώσεις του.

Ἀνέπτυξε πλούσια φιλόθεο καί φιλόφρονο δρᾶσι, μή καμπτόμενος ἀπό τὰς κατ' αὐτοῦ ἀδικίας.

Μέ ταπείνωσιν καί ἀπλότητα περιέβαλλε μέ περισσὴν στοργή τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ, στήριζε τοὺς ἀδυνάτους.

Ἐπέδειξεν ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν εὐαγγελισμόν τῶν μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ἀδελφῶν μας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Ἐνίσχυε σημαντικά μέ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθέντα ἱεραποστολικόν Σύλλογον τὰς ἀνά τὸν κόσμον Ὁρθοδόξους Ἱεραποστολάς.

Ὁ πιστός λαός ἐθαύμαζε τὸ ἀξιομίμητο ἔργο του καί προθύμως συμπαρίστατο εἰς τὰς ἀθροῦβους ἀρχιερατικές του διακονίας.

Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. ἀναλογιζόμενα τὸ πολύκαρπον ἐκκλησιαστικόν του ἔργον

ὁμόφωνα ἀποφασίζουσιν:

- Νά ἐκπροσωπηθοῦν κατὰ τὴν ἐξόδιον ἀκολουθία τοῦ μεταστάντος εἰς Λιβαδειά.
- Νά ἐκφρασθοῦν τὰ συλλυπητήρια εἰς τοὺς συνεργάτας καί οἰκείους του.
- Νά διατεθῇ τὸ ποσὸ τῶν 10.000 εὐρώ διὰ τὸ Ὁρφανοτροφεῖον εἰς Ντολίζι τοῦ Κογκό - Μπράζα.
- Νά τελεσθῇ ἐπιμνημόσυνος δέησις εἰς τὸ Ναῖδριον τοῦ Συλλόγου.

Πάτρα 24/3/2007

Διὰ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ἡ Γεν. Γραμματεὺς

Νικόλαος Σίμος

Μαρία Καραχάλιου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΟΛΥΑΝΗΣ & ΚΙΛΚΙΣΙΟΥ

Αποκτήσαμε πρέσβυ στο θρόνο της χάριτος του Θεού

Κιλκίς 24 Απριλίου 2007

Προς
τον Πανελλήνιον Ιεραποστολικόν Όμιλον
Ορθοδόξου Ιεραποστολής
Τρυγόνος 3-5
113 64 ΑΝΩ ΚΥΨΕΛΗ

Αγαπητοί φίλοι, Χριστός Ανέστη!

Εσείς, όλα τα πνευματικά τέκνα και αφοσιωμένοι συνεργάτες του εν αγίοις αναπαυομένου μακαριστού Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, κυρού Κωνσταντίνου και εμείς όλοι αποκτήσαμε πρέσβυ στο θρόνο της χάριτος του Θεού!

Εδώ και σαράντα περίπου ημέρες επικαλείσθε και τον π. Κωνσταντίνο, για να σας δίδει δύναμη και έμπνευση, εις τρόπον ώστε να συνεχίσετε με τη λειτουργική σας ζωή και την εγνωσμένη φιλανθρωπία σας την καλήν μαρτυριάν του Ευαγγελίου, όπως ο ίδιος σας δίδαξε με τον επίγειο βίο του.

Ενώνω ευλαβώς και τη δική μου δέηση και παρακαλώ τον εν σκηναίς δικαίων αναπαυόμενο αγαπητό αδελφό και συλλειτουργό, αοίδιμο Επίσκοπο κυρό Κωνσταντίνο, να εύχεται και υπέρ ημών.

Αιωνία αυτού η μνήμη!

Με αναστάσιμους ασπασμούς

Ο Πολυανής και Κιλκισίου

† ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Τό κήρυγμα σκοπός στή ζωή του

Χαρούμενος ποιμήν λογικῶν προβάτων.

Ο ΕΙΡΗΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΤΑΘΕΤΕΙ ΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ

**«Ου γαρ η γη κατέκρουσεν τον αγαπητόν ημών, αλλ' ο ουρανός υπεδέξατο»
(Μέγας Βασίλειος)**

Τον Σεβασμιώτατο Κων/νο γνωρίσαμε από τα φοιτητικά μας χρόνια σε μία από τις ευλογημένες ιεραποστολικές συνάξεις στο Πολεμικό Μουσείο. Επειδή ήταν προσηνής, γλυκομίλητος, ολιγόλογος, οξυδερκής και καταδεικτικός, κέρδισε την καρδιά και την εμπιστοσύνη μας.

Μας συγκινούσε πάντοτε το συνεχές ενδιαφέρον του για την Ιεραποστολή και τον καθένα από τους εργάτες του Ευαγγελίου στα έθνη. Ενημερωνόταν από τους Ιεραποστόλους, οι οποίοι κατά διαστήματα επισκέπτονταν την Ελλάδα και μετέφερε τις εμπειρίες τους στο ευλογημένο ιεραποστολικό περιοδικό, «στο παιδί του», στον **«ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ»**.

Διακριτικά πάντοτε επικοινωνούσε μαζί μας και μας έδινε την ευκαιρία να γευθούμε τους πνευματικούς καρπούς από την συνεργασία μα-

ζί του, η οποία σφράγισε τη ζωή μας. Πάντοτε ήταν κοντά μας στις πνευματικές δυσκολίες, στην προσευχή και στον αγώνα της Ιεραποστολής, στον αγώνα της αγάπης για τα πεινασμένα παιδιά, τα ορφανά, τα άρρωστα.

Ο Μητροπολίτης Κωνσταντίνος ήταν ένας κληρικός βαθιά καλλιεργημένος, άνθρωπος πνευματικός με την ουσιαστική σημασία της λέξης. Τα μάτια του, «καθαρά», γαλήνια και φωτεινά, ήταν η καλύτερη μαρτυρία της πνευματικής του κατάστασης.

Όσοι αξιωθήκαμε να τον γνωρίσουμε, θαυμάσαμε την ταπεινωση, την σοφία, την πρακτικότητα, τις γνώσεις του. Σε κάθε μας ιεραποστολικό βήμα ήταν ο πατέρας, ο καλός συμπαραστάτης, ο έμπειρος καθοδηγητής. Ο μεστός λόγος του και η συγκροτημένη σκέψη του ήταν παράδειγμα προς όλους μας.

Ποτέ δεν έλεγε, ακόμη και κατά την διάρκεια της δοκιμασίας της υγείας του, ότι είναι κουρασμένος. Μάλιστα δεν περνούσαν δύο ή τρεις μήνες χωρίς να επικοινωνήσουμε κι ας ήταν ο γράφων στην άκρη της γης! Ερχόμενος δε σε επικοινωνία μαζί μας, έλεγε με προθυμία: «Σεβασμιώτατε, είμαι πάντοτε δίπλα σας. Ό,τι κι αν χρειασθείτε, μην διστάσετε!». Στην απάντησή μας ότι το κάνουμε για να μην τον κουράζουμε, μας έλεγε πάντοτε: **«Ειδικά η Ιεραποστολή για φτωχούς, τα παιδιά (και αμέσως συγκινούνταν) μου δίνουν ζωή και δύναμη».** Αυτά ήταν τα λόγια της αγάπης του προς όλους μας!

Μεγάλο το κενό άφησε ιδιαίτερα στην Ιεραποστολή και στο Πατριαρχείο της Αφρικής και στην Τανζανία. Η πίστις μας όμως ότι βρισκείται εις τας αγκάλας του Δικαίου Αβραάμ και κοντά στους αγαπημένους του Άγιο Κωνσταντίνο, Αγία Φιλοθέη και Αγία Ταβιθά, της οποίας με προσωπικό αγώνα και θυσίες η κατασκηνωση ανηγέρθη με την συνδρομή και την συνερ-

γασία των Μελών του «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ» από την Αθήνα, την Χαλκίδα, την Θήβα, την Λιβαδειά, την Ιτέα, το Χρισσό, μας αναπαύει κι αυτή την ανάπαυση θα ήθελα να την αισθάνονται όλοι, οι δικοί του άνθρωποι, τα πνευματικά του παιδιά, αυτοί που τον αγάπησαν, τον υπηρέτησαν, τον στήριξαν και τον ελάτρευσαν περισσότερο από τον καθένα από εμάς.

Και είμεθα βέβαιοι πως εκεί όπου ευρίσκεται, θα μεσιτεύει για όλους μας, θα βλέπει την πρόοδο της Ορθοδόξου Ιεραποστολής και θα αγάλλεται η ψυχή σου.

**Αιωνία Σου η μνήμη ΑΞΙΕ εργάτη
του αμπελώνος!**

Καλή αντάμωση «ΠΑΤΕΡΑ της Ιεραποστολής». Έτσι σε νιώθαμε όλοι εμείς
τα πνευματικά παιδιά σου!

† Ο ΕΙΡΗΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΖΑΜΠΙΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜ ΣΕ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΝΑΦΕΡΕΙ:

‘Ο έμπειρος γεωργός του ιεραποστολικού άγρου

‘Η όσια κοίμησις του Γέροντος Μητροπολίτου Κωνσταντίνου, ταπεινού εργάτου του Εύαγγελίου και έμπειρου γεωργού του ιεραποστολικού άγρου, με συνεκίνησε βαθύτατα. ‘Ο ακάματος εργάτης έφθασε ή ώρα νά αναπαυθῆ. ‘Η στρατευομένη ‘Εκκλησία σωματικῶς τόν έστερήθη. ‘Απέκτησε όμως ένα θερμόν πρέσβυν, παρά τόν θρόνον του ‘Αναστάντος Χριστού. ‘Ας έχωμε τήν εὐχήν του.

Χριστός Ανέστη!
† ό Ζάμπιας ‘Ιωακείμ

‘Ο Σεβ/τος σέ στιγμές περισυλλογής

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ Υπήρξε ένας θησαυρός

Προς: το Διοικητικό Συμβούλιο και τα μέλη του Πανελληνίου Χριστιανικού Ομίλου Ορθοδόξου Ιεραποστολής
Κυψέλη, Αθήνα

Χαράρε, 26 Μαρτίου 2007

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί,

Με μεγάλη θλίψη πληροφορήθηκα την κοίμηση του σεβαστού Γέροντός μας, κυρού Κωνσταντίνου, και λυπήθηκα ιδιαίτερος που δεν μπόρεσα να βρισκομαι κοντά του κατά την αναχώρησή του από τον κόσμο αυτό. Χαίρομαι όμως που είχα την ευλογία να τον επισκεφθώ στην κλινική όπου νοσηλεύοταν, να μιλήσω έστω και για λίγο μαζί του, και να πάρω την ευχούλα του. Η μνήμη του θα είναι πάντα ζωντανή στις καρδιές μας, και ο καθένας μας με τον δικό του τρόπο θα βεβαιώνει πως ο μακαριστός Γέροντας αποτέλεσε μια ζωντανή φλόγα μέσα στο λυκόφως αυτού του κόσμου και πως την φλόγα αυτή θα την κρατήσουμε, θα την προστατέψουμε, θα την αυξήσουμε και θα την μοιραστούμε με τις επερχόμενες γενιές. Έχουμε χρέος και καθήκον να καταστήσουμε εφικτό τον πολλαπλασιασμό και την διάδοση όλων όσων βιώσαμε κοντά του, όσων είδαμε και όσων ακούσαμε. Η δε καρδιά μας θα είναι πάντα μαζί του, αφού για μας υπήρξε ένας θησαυρός και εκεί που είναι ο θησαυρός μας, εκεί πρέπει να είναι και η καρδιά μας (Ματθ. 6:21).

Ας είναι αιωνία η μνήμη του και ελαφρύ το χόμα που σκεπάζει το άγιο σκήνωμά του.

Με αγάπη Χριστού,

Γ. Ζιμπάμπουε Γεωργίου

Ο Μητροπολίτης ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ με τον έ.ά. Συνταγματάρχη κ. Πατρ. ΣΚΟΡΔΑ διακονούν τό μακαριστό Σεβ/το ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ κατά τή διάρκεια τής νοσηλείας του.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΛΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ (CAPE TOWN)

Οι συνεργάτες του να συνεχίσουν το άγιο έργο του

Εν Cape Town την 12^η Απριλίου 2007

Προς το Δ.Σ.
του Πανελληνίου Χριστιανικού Ομίλου
Ορθοδόξου Ιεραποστολής
εις Άνω Κυψέλη Αθήνα

Αγαπητοί μου, Χριστός Ανέστη!

Με βαθιά θλίψη και οδύνη πολλή πληροφορήθηκα μέσω τηλεφώνου από συνεργάτη μου, ότι απεβίωσε στις 24 Μαρτίου ο Μητροπολίτης πρώην Θεσσαλιώτιδος Κωνστανίνος. Σπεύδω να εκφράσω τα ειλικρινή μου συλλυπητήρια προς τον Πανελλήνιο Χριστιανικό Όμιλο Ορθοδόξου Ιεραποστολής για την εκδημία του αιδίου Ιεράρχη, ο οποίος ανέλαβε την ζωή του δια την Εκκλησία και ιδιαιτέρως δια την εξωτερική Ιεραποστολή της. Το έργο του είναι αναμφισβήτητο από όλους και είμαι σίγουρος ότι μεγάλη ευθύνη επιφορτίζεστε, όλοι οι συνεργάτες του και πνευματικά του παιδιά, για να το συνεχίσετε όπως ο ίδιος οραματιζόταν, ώστε να έχουμε εμείς οι εργάτες του Ευαγγελίου την απαραίτητη στήριξη για την διάδοση του Χριστιανισμού στα πέρατα της γης, όπου ευρισκόμαστε.

Στην προσευχή μας θα διατηρήσουμε το όνομα του αιδίου Μητροπολίτου Κωνσταντίνου, ώστε ο Κύριος Ημών Ιησούς Χριστός να τον αναπαύει στις ουράνιες μονές Του μαζί με τους Αγίους Του.

Με τις αναστάσιμες ευχές μου για υγεία και χαρά.

for King's Gospel Agency
+ Ο Μητροπολίτης Καλής Ελπίδος Σέργιος

Ό χώρος της Ιεραποστολής
άμβωνας για τον Σεβ/το
Κωνσταντίνο

ΕΝΑΣ ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΛΑΜΠΡΥΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐπί τῆ πρός Κύριον ἐκδημία τοῦ Μακαριστοῦ πλέον Γέροντα Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος, Κυροῦ Κωνσταντίνου, τοῦ φωτεινοῦ καί φλογεροῦ Ἱεράρχου πού λάμπρυνε τήν Ἐκκλησία ὡς ἀληθινός ποιμένας μέ ἔργα καί ὄχι λόγια, παρακαλῶ δεχθῆτε τά ἐκ βάθους καρδίας, συλλυπητήριά μου ὅπως ὁ Ἅγιος Θεός ἀναπαύει τήν ψυχήν τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου ἐν Μέσῳ Ἁγίων καί Μαρτύρων. Ὁ Κύριος θά τόν ἀξιώσει εἰς τήν οὐράνια Ἐκκλησία του μέ τόν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου! Παρακαλῶ θά ἤθελα, φωτογραφία τοῦ Λειψάνου τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιερέως, εἰς ἀνάμνησιν.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΥΡΑΤΖΗΣ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΟΒΕΤΣ (ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ ΤΟΥ

Προς τον Πανελ. Χριστ. Όμιλο Ορθοδ. Ιεραποστολής
Τρυγόνος 3-5, 11364 Κυψέλη - Αθήνα

Δεχθεῖτε τά συλλυπητήριά μου γιά τήν ἐκδημία τοῦ πνευματικοῦ σας πατέρα καί ἰδρυτή τοῦ Ἱεραποστολικοῦ σας Ὁμίλου.

Ὁ Σεβασμιώτατος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἦταν αὐτός πού μᾶς σύνδεσε μέ τήν ἀγάπη του καί τήν ἐλεημοσύνη του μέ ὄλους ἐσᾶς.

Αὐτή τή στιγμή ἡ θλίψη σας εἶναι πολύ μεγάλη, ὅμως ἄς μή ξεχνᾶτε, ἂν ἀκολουθεῖτε τό δρόμο πού σᾶς ἔδειξε, πού εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, θά εἶναι πάντα στίς καρδιές σας καί μετά στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὅλοι ἀπό τήν Μητρόπολή μου, πού τόν γνωρίσαμε καί ὅσοι εἶχαν ἀκούσει γιά τό Σεβασμιώτατο, λυπήθηκαν γιά τήν κοίμησή του. Στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοῦ γίνεται χαρά γιά τήν ἅγια ψυχή του. Ἔτσι τώρα ἔχετε ἕνα μεγάλο προσβευτή ἐσεῖς καί ἐμεῖς, πού μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεός νά τόν γνωρίσουμε.

Ὁ Θεός νά σᾶς παρηγορήσει. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ

Μέ πολλή ἀγάπη καί βαθιά συλλυπητήρια

Ὁ Μητροπολίτης ΛΟΒΕΤΣ (ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ) † ΓΑΒΡΙΗΛ

Ὁ Μητροπολίτης κ. ΓΑΒΡΙΗΛ στήν Ἱεραποστολή μέ τό Σεβ/το ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ.
Παρευρίσκονται ὁ π. Μπόρις καί ὁ π. Νικόλαος (ἀδελφία), ἐκ Βουλγαρίας.

ΒΑΘΕΙΑ ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΝΑΘΑΝΑΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Πρός Τό Δ.Σ. τοῦ Π.Χ.Ο.

Πληροφορηθείς τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ σεβαστοῦ καί ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καί συλλειτουργοῦ πρώην Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, κυροῦ Κωνσταντίνου, σᾶς ἐκφράζω τά βαθεῖά μου συλλυπητήρια.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας γενικώτερα καί ιδιαίτερα τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητροπόλεως Νευροκοπίου δέχθηκαν πολλές φορές τήν ἀγάπη τοῦ μακαριστοῦ γέροντα, ἡ ὁποία ἀφ' ἑνός μὲν χόρτασε καί ἀφ' ἑτέρου δέ ἔντυσε τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη ἀδελφούς μας σέ πολύ δύσκολες στιγμές πού περνοῦσε ἡ χώρα μας.

Εἶθε ὁ Πανάγαθος Θεός, ὁ Κύριος ζώντων καί νεκρῶν τάξη τήν ψυχή αὐτοῦ μετά τῶν ἀξίων ἐργατῶν Του, ἐν σκηναῖς δικαίων καί ἁγίων καί τόν ἀναδείξει ἄξιον λειτουργόν τοῦ Ἐπουρανίου θυσιαστηρίου.

Δεχθεῖτε παρακαλῶ καί πάλι τά θεριά μου συλλυπητήρια. Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης νά γεμίσει τίς καρδιές σας μέ τήν κατά Χριστό παρηγορία τόσο τήν δική σας, ὅσο καί τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ σας συλλόγου, πού εἶναι ἔργο καί αὐτό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου, κυροῦ Κωνσταντίνου. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

† Ὁ Μητροπολίτης Νευροκοπίου Ναθαναήλ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ - ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ «Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Πρός Τό Δ.Σ. Χρ. Ὁμίλου Ὁρθ. Ἱερ/λῆς
Τρυγόνος 3-5/11364 Ἀθήνα

Μέ ἀφορμή τήν κοίμηση τοῦ θεοφιλοῦς ἱερωμένου καί ἀγωνιστοῦ κληρικοῦ, κυροῦ Κωνσταντίνου, δεχθεῖτε ἐκ μέρους τοῦ Δ.Σ. τοῦ φορέως «Ἡ Γέφυρα τῆς Ἀγάπης» τά ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας, ἀλλά καί τήν εὐχήν, ὅπως Κύριος ὁ Θεός ἀναπαύσει τήν ψυχήν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ἐπιπροσθέτως εὐχόμεθα ὀλοθύμως ὁ πορευόμενος πρὸς τό πάθος καί ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός, νά σᾶς χαρίζει τήν πολυπόθητη ὑγεία τόσον εἰς ἐσᾶς ὅσον καί πρὸς τά μέλη σας, γιά νά συνεχίσετε ἀπροσκοπῶς τήν πολύτομη καί πολύπλευρη προσφορά σας.

Γιά τό Διοικητικό Συμβούλιο

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ν. ΜΠΟΥΡΝΕΛΗΣ
ΚΑΤΩΡ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ Α.Π.Θ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ἀθήνα, 24 Μαρτίου 2007

Ο μεγάλος φίλος του Ιεραποστολικού έργου

Πρός τόν Πανελλήνιο Ὅμιλο Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς

Μέ βαθεῖαν λύπην ἐπληροφορήθημεν τήν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀφοσιωμένου ποιμένου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκαμάτου ἐργάτου τῆς ἀληθείας καί μεγάλου φίλου τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου, μακαριστοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, πρώην Θεσσαλιώτιδος, κυροῦ Κωνσταντίνου.

Ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς Ἄπω Ἀνατολῆς» ἐκφράζω πρὸς τό Διοικητικό Συμβούλιο τοῦ Ὁμίλου σας καί πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτες σας τὰ ὀλόψυχα συλλυπητήριά μας, εὐχόμενος, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τήν ψυχήν τοῦ κοιμηθέντος σεβαστοῦ Γέροντος «ἐν σκηναῖς δικαίων».

Μετά τιμῆς
γιά τό Διοικητικό Συμβούλιο
Ὁ Πρόεδρος
Ἰωάννης Λάμπας

Ὁ Σεβ/τος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ σέ πρόσφατο Ἱεραποστολικό Συνέδριο.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Η αγωνιστική προσφορά προς τον συνάνθρωπο

Το Τοπικό Συμβούλιο Δ.Δ. Δουμενών, Δήμου Καλαβρύτων και το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου των απανταχού Δουμενιωτών «ο Άγιος Σπυρίδων», συνήλθαν σε κοινή, έκτακτη συνεδρίαση, σήμερα στις **24 ΜΑΡΤΙΟΥ 2007**, ημέρα **ΣΑΒΒΑΤΟ**, μετά από το θλιβερό άγγελμα του θανάτου, αγαπητού συμπατριώτη μας Κυρού **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη, πρώην Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφερσάλων, κατά κόσμον ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΑΣ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ.**

...Η ηθική η οποία διέκρινε τον εκλιπόντα, ο οραματισμός του, η αγωνιστική του συνείδηση, μα πάνω απ' όλα ο πόθος και το πάθος για υπηρεσία και προσφορά στον συνάνθρωπο, τον οδήγησαν μέχρι τα ανώτατα αξιώματα στην Εκκλησία και τον κατατάσσουν σε έναν μεγάλο αγωνιστή και αξιαγάπητο πατριώτη.

Δεν πρόκειται για μία απλή προσπάθεια. Πρόκειται για μια αφιέρωση ζωής, για ένα συνεχές και σταθερό βάδισμα στα ίχνη του «**Καλού Σαμαρείτη**» της ευαγγελικής περικοπής.

Εμπνεόμενος από το μήνυμα του Ευαγγελίου «**Πάντες θέλουσι σωθεί**» στάθηκε «**ως υπηρετών**» για κάθε άνθρωπο, πέρα από φυλή και καταγωγή, μέσα στους κόλπους της Χριστιανικής Ιεραποστολής, στην οποία συμμετείχε και πολλές φορές «**εξώσθη το προσόψιον**», για να πλύνει πόδας, για να υπηρετήσει μικρούς και μεγάλους, κοντινούς και μακρινούς, γνωστούς αλλά και άγνωστους.

Όλη η ζωή του ήταν μια απέραντη στοργή, για όλους τους ανθρώπους και ιδιαίτερα για τους νέους, τους οποίους όπλιζε με ισχυρά πνευματικά εφόδια, για να μπορέσουν να σταθούν μέσα στην απάνθρωπη, καταναλωτική κοινωνία στην οποία ζούμε και να αντισταθούν στην υποβάθμιση των ιδανικών και της υπέρτατης αξίας, που είναι η ανθρώπινη ζωή.

Για όλους εμάς που τον γνωρίσαμε και που για πάντα θα τον θυμόμαστε, θα αποτελεί το πρότυπο του ανθρώπου και την ενσάρκωση της Θεϊκής εντολής «**αγαπήσωμεν αλλήλους**».

Τα ανωτέρω Συμβούλια, μετά από διαλογική συζήτηση

ΟΜΟΦΩΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ

- 1) Εκφράζουν τα θερμά τους συλλυπητήρια, προς όλους τους συγγενείς και πνευματικά του τέκνα.
- 2) Καταθέτουν χρηματικό ποσό στο οικοτροφείο ΟΡΦΑΝΙΚΗ ΣΤΕΓΗ «ΑΓΙΑ ΤΑΒΙΘΑ», στη μνήμη του και την προσφορά του.
- 3) Αντιπροσωπεύει το Τοπικό Συμβούλιο και του Συλλόγου να παραστούν στην εξόδιο ακολουθία του.
- 4) Το παρόν να δημοσιευθεί στον τοπικό τύπο.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Τ.Σ.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ

“... Σέ βλέπω πέρα μέσ στά δάση
μέσ στά πουλιά πού κελαηδοῦν...”

“... Γνωρίζετε ἂν ἔχω στήν κατοχή μου
κάπου ἔστω καί ἓνα μικρό δωμάτιο;”

† Ὁ Θ.Φ.Κ.

ΕΥΛΟΓΙΑ

Ίδού ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά

Ἄ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός

Γ) ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Τό 40νθήμερον ιερόν Μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος τελέσθηκε στίς 29 Ἰαρουαίου, ἡμέραν Κυριακὴν, εἰς τό ιερόν παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Ταβιθά εἰς τήν Λειβαδιά, ἡμέρα τῆς μνήμης της.

Πλήθος κόσμου προσῆλθαν εἰς τήν θεία λειτουργία καί παρακολούθησαν κατασυγκινημένοι ὀλοφάνερα τήν ἐπιμνημόσυνον δέησιν, πού ἐτέλεσαν δύο Ἀρχιερεῖς, ὁ Μητροπολίτης **ΒΕΡΑΤΙΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ** καί ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων **κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ**, ὁμιλητής κατά τό μνημόσυνον ὑπῆρξεν ὁ **π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΕΛΗΣ**.

Στή συνέχεια πολλοί κληρικοί μέ τό Σεβ/το **κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ** καί τό λαό μετέβησαν στήν κατασκήνωση τῆς Ὁρφανικῆς στέγης στόν Παρνασσό κοντά στήν Ἀράχωβα, ὅπου τελέσθηκε ἐπί τοῦ μνήματος τρισάγιον.

Ὁ λαός πού συμμετεῖχε σ' αὐτή τήν ιερή στιγμή συμπροσηύχετο καί ὅλοι μαζί ἔψαλλον τό «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**». Ἀκολουθῶς ἡ Ὁρφανική Στέγη προσέφερε γεῦμα σ' ὅλους πού εἶχαν προσέλθῃ εἰς τό μνημόσυνον τοῦ **Σεβ/του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**.

Μετά ἔγινε ἡ προγραμματισμένη συνάντηση γιά τό τσουγκρισμα τῶν κόκκινων ἀνθῶν, σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία πού εἶχε ἐκφράσει ὁ Σεβασμιώτατος **ΚΩΝ/ΝΟΣ**.

Τό πρόγραμμα τῆς ἡμέρας ἔκλεισε μέ ὁμιλίες συνεργατῶν ὡς ἀκολουθῶς:

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΠΑΤΕΡΑ

Συμπληρώθηκε σήμερα το απαιτούμενο χρονικό διάστημα από την εκδημίαν του σεβαστού μας πνευματικού πατέρα, Σεβασμιωτάτου Κυρού **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ** και βαθύτατα συγκινημένοι ὅλοι τελέσαμε το τεσσαράκονθήμερο μνημόσυνό του στη Λιβαδειά. Ἢδη βρισκόμαστε ἐδῶ στον ευλογημένο τόπο της κατασκηνώσεως που ο ἴδιος ἴδρυσε και υπερβολικά αγάπησε.

Αναχώρησε ἡμερα, ταπεινά, αθόρυβα, με γαληνεμένη συνείδηση ἀπό τήν παρούσα, πρόσκαιρη ζωή και κατέπλευσε ειρηνικά στο αἰώνιο, ἀκύμαντο λιμάνι, στην Ουράνια Βασιλεία του Θεοῦ, στους κόλπους του Αβραάμ, για να χαίρεται αἰώνια, να απο-

λαμβάνει τους καρπούς ἀπό τα πολύμοχθα ἔργα του.

Ὅλοι οι ομιλητές κατά την ἐξόδιο ἀκολουθία του υπερτόνισαν ὅτι ο μακαριστός ποιμενάρχης Κωνσταντίνος δεν ἦταν ἓνας ἀπλός, συνηθισμένος κληρικός, **ἀλλά μια μοναδική, μεγάλη, πολυτάλαντη προσωπικότητα, ἓνας πολύφωτος, ολόλαμπρος εκκλησιαστικός ἀστέρας.** Σήμερα με νοσταλγία ἀναλογιζόμαστε τή ζωή του μακαριστοῦ Γέροντα και πνευματικοῦ μας.

Κατάπληκτοι διαπιστώνουμε ὅτι ἀπό τα παιδικά του χρόνια ο Θεός εἶχε πλουτίσει το δούλο του με πολλά χαρίσματα, πλούσια τάλαντα, σπάνιες ἀρετές, **Και ὅλα τα ἐξαιρετικά προσόντα του, ὅλα τα σκόρπισε για**

το καλό της εκκλησίας, όλα για τη δόξα του Θεού. Τίποτε δεν κράτησε για τον εαυτό του, ήταν πάντα «καυσοκαλυβίτης», όπως ο ίδιος χαρακτήριζε τον εαυτό του. Η μακροχρόνια ζωή του υπήρξε μια αγωνιστική, πνευματική πορεία, συνεπέστατη προς τη χριστιανική διδασκαλία, πλουσιώτατη σε ιεραποστολική, παγκόσμια δράση και ευαγή ιδρύματα. Γι' αυτό ακριβώς έχει κατακτήσει χιλιάδες καρδιές πνευματικών του παιδιών, όχι μόνον στον Ελλαδικό χώρο, αλλά και στο εξωτερικό.

Γεννήθηκε στην ηρωική και ιστορική περιοχή των Καλαβρύτων, στο χωριό Δουμενά την πρωτοχρονιά του 1918. Έχει διακριθεί όχι μόνο για τον φλογερότατο ιεραποστολικό ζήλο του, αλλά και για το υψηλό, πατριωτικό του φρόνημα και τη μεγάλη αγάπη του προς την πατρίδα μας, την Ελλάδα μας.

Με ηρωικό φρόνημα συνεχίζει την δημιουργική δράση του μέχρι την τελευταία του αναπνοή στο «Ευγενίδειο» Νοσοκομείο.

Σ/τε, Σεβαστοί πατέρες, αγαπητοί αδελφοί μου, τώρα που προσπαθώ να παρουσιάσω μπροστά σας τη μεγάλη, σεβασμία ακτινοβολούσα μορφή του Σεβ/του, Κυρού Κωνσταντίνου, θεωρώ ότι η παρουσίαση αυτή, είναι πολύ δύσκολη σε οποιονδήποτε επιθυμεί να ανταποκριθεί με λίγα λόγια στην πολύ μεγάλη πνευματική μορφή του άξιου ιεράρχη. Η προσπάθειά μου όμως αυτή πηγάζει από μέγιστο σεβασμό και φλογερή αγάπη προς το άγιο πρόσωπό του.

Ο καλός Θεός είχε δώσει στον μακαριστό Σ/το Κωνσταντίνο σαν τάλαντο το κήρυγμα. Ο ίδιος θεωρούσε το κήρυγμα βασικό στοιχείο, σπουδαιότατο, απαραίτητο, για να στηρίξει στην εν Χριστώ ζωή όλους τους συνεργάτες του και γενικά το λαό του Θεού. **Καθημερινά, ασταμάτητα, μέρα και νύχτα και (με το τηλέφωνο), απλόχερα, σαν καλός Σπορέας, έσπερνε το**

Ό Σεβ/τος κυρός ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ σέ στιγμή Ίερής άκολουθίας κρατᾶ ιερά λείψανα τοῦ Ἁγίου ΛΟΥΚΑ ΚΡΙΜΑΙΑΣ.

λόγο του Θεού προς κάθε κατεύθυνση.

Ταυτόχρονα, η άγια και φιλάδελφη καρδιά του παρακαλούσε θερμά, ικέτευε τον πανάγαθο Θεό να ενισχύει Εκείνος τους ακροατές του, ώστε να εφαρμόζουν πιστά το λόγο του Θεού, για να χαίρεται ολόψυχα την πνευματική πρόοδό τους.

Με μεγάλη συγκίνηση ενθυμούμαι τις αλησμόνητες ομιλίες που εκφωνούσε κατά διάφορα χρονικά διαστήματα.

Τα λόγια του θησαυρός αδαπάνητος σε πλείστες συναντήσεις, που είχαμε στο χώρο της Ιεραποστολής. Παντού και πάντα προς όλους σκορπούσε απλόχερα θεϊκά, ουράνια, σωτήρια μηνύματα. Ο ταπεινός, ήρεμος λόγος του ήταν ευχάριστος στον ακροατή, δεν κούραζε το κήρυγμά του, γιατί άγγιζε ευαίσθητες ψυχικές χορδές και χαροποιούσε κάθε καρδιά.

Ο Θεός είχε προικίσει τον ταπεινό δούλο Του με άπειρα δώρα. **Του είχε χαρίσει**

γρανιτένια θέληση, ιερό, άγιο, τρισευλογημένο, ιεραποστολικό ζήλο, απέραντη αγάπη προς κάθε αναξιοπαθούντα, ήταν πρακτικώτατο και οργανωτικό πνεύμα. Συμπονούσε κάθε πονεμένο, έκλαιγε μετά κλαϊόντων, χαιρόταν μετά χαιρόντων. Ταυτόχρονα συμμετείχε και ο ίδιος σε χειρονακτικά έργα στην κατασκήνωση, κλάδευε τα δέντρα, πότιζε, περιποιόταν τα λουλούδια που τα αγαπούσε υπερβολικά. **Ό,τι έλεγε, ό,τι απαιτούσε, πρώτα εκείνος το εφήρμοζε!** Παρέλαβε ένα άγριο, αδιαμόρφωτο λόφο, μια ετοιμόρροπη εκκλησία (την Αγία Ανάληψη). Ο λόφος ήταν πλημμυρισμένος με φίδια, αρουραίους. Άγρια τσακάλια ούρλιαζαν τις νύχτες και όμως έγινε το θαύμα. **Η αύρα του Αγίου Πνεύματος είδε την ταπεινή ψυχή του ταπεινού, άδικα εξόριστου, Ιεράρχη και πέρασε, άγιασε τον ευλογημένο αυτόν χώρο.** Τα άγρια βράχια έσπασαν, απομακρύνθηκαν, ήρθαν τόνοι με καθαρό χώμα, φυτεύτηκαν χιλιάδες καρποφόρα ή δασικά δέντρα, δημιουργήθηκε η πρώτη, η τέλεια κατασκηνωτική μονάδα στην Ελλάδα για τα ορφανά της Αγίας Ταβιθά και ένα πλήθος άλλων νεανίδων.

Στην Πορτίτσα (κοντά στην Καρδίτσα) πάνω σε ένα υπέροχο λόφο, ονειρεύτηκε η άγια ψυχή του να ιδρύσει ένα διορθόδοξο κέντρο, για να προβάλλεται παγκόσμια ο Ελληνορθόδοξος πολιτισμός με παγκόσμια, αλλά Ορθόδοξα Συνέδρια.

Όλα τα έργα του τα οποία δεν είναι δυνατόν να αναφερθούν εδώ έγιναν χωρίς κρατικές επιχορηγήσεις ή χρήματα μέσω προγραμμάτων, αλλά με τον οβολόν των συνεργατών του και πολύ προσωπικό ιδρώτα.

Ίδρυσε τον Πανελλήνιο Χριστιανικό Όμιλο Εξωτερικής Ιεραποστολής στην Αθήνα, αλλά σύντομα ξεφύτρωσαν παραρτήματα στην Καρδίτσα, στη Λειβαδιά, στη Θήβα, στα Φάρσαλα, στο Χρισσό, στην

Ιτέα. Η Εξωτερική ιεραποστολή προχώρησε με άλματα. Από τις βαλκανικές χώρες ανηφόρησε προς την Ουκρανία, έφθασε στην Αφρική, απλώθηκε προς τις Ινδίες, Κορέα, Μαδαγασκάρη, αγχάλιασε όλη σχεδόν την οικουμένη, επεκτάθηκε στα πέρατα της γης.

Το όνομα του Σεβ/του Κων/νου έχει στενά συνδεθεί με την εξωτερική Ιεραποστολή και θα παραμείνει στην Εκκλησιαστική Ιστορία σαν **«ο Δεσπότης της Ιεραποστολής».**

Αγωνιούσε για όλους τους ιεραποστόλους, φρόντιζε να τους ενισχύει ποικιλότηροπα, γιατί πίστευε ότι σε πολύ αντίξοες, επικίνδυνες συνθήκες σκορπούσαν το Ορθόδοξο, Χριστιανικό φως. Επειδή ζωντανά και αταλάντευτα πίστευε στο Χριστό μας, η άγια καρδιά του φλεγόταν κυριολεκτικά για Ευαγγελισμό στα Έθνη. Ποθούσε, λαχταρούσε, επεδίωκε με κάθε τρόπο να μεταλλαπαδεύεται το Ορθόδοξο φως σε όλη την οικουμένη!

Υπέφερε τις θλίψεις, τις δοκιμασίες, τις άδικες καταδιώξεις του, γιατί είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον Κύριο. Άφηνε πάντα τον εαυτόν του στα χέρια του Θεού. Η πίστη του έμενε αλύγιστη και ασάλευτη. Στις δοκιμασίες του θλιβόταν για τα λάθη της Διοικούσης Ιεραρχίας. Δε γόγγυζε, υπέμενε καρτερικά. **Συχνά, μεγαλόφωνα προσευχόταν «Υπέρ της Ιεράς ημών Συνόδου», καίτοι τον κατάτρεχε και του επέβαλε το ανύπαρκτο για τους Αρχιερείς επιτίμιον της «ακοινωνησίας» μέχρι την ημέρα της εκδημίας του.** Ευχόταν συνεχώς υπέρ του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χριστοδούλου. Συγχωρούσε ολόψυχα τους διώκτες του! Τον διέκρινε η αφιλοχρηματία του και η συγχώρηση των διωκτών του.

Κακοπαθούσε, μέρα-νύχτα εργαζόταν, μοχθούσε για την πρόοδο της Ορθοδοξίας. Μελετούσε, έγραφε, έκανε ομιλίες, νουθετούσε, παρηγορούσε, ήταν ο καλός πνευμα-

τικός, ο στοργικός πατέρας όλων!

Με θάρρος, ελπίδα, κουράγιο, αντιμετώπιζε κάθε πρόβλημα της υγείας του. Σε κάθε δύσκολη περίπτωση έτρεχε ταπεινά στον Κύριό μας και ζητούσε τη βοήθειά Του. Και ο Κύριος του χάριζε υγεία μέχρι τα βαθειά του γεράματα, μέχρι την τελευταία πνοή του είχε σώας τας φρένας του!

Για κάθε άνθρωπο είχε ένα ιδιαίτερο, ατομικό, ξεχωριστό, επικοινωνιακό τρόπο. Ό Σ/τος ήταν ο κατάλληλος για να τον πλησιάσει και να του προσφέρει πνευματική ωφέλεια.

Με πόση αγάπη και με πόση καλοσύνη, με πόση λεπτότητα πλησίαζε τους προστρέχοντας κοντά του, για να τους οδηγήσει στο σωστό δρόμο και στη συγχώρηση.

Άνετα πλησίαζε ψυχικά κάθε άνθρωπο και πρόσφερε πρόθυμα την πνευματική ωφέλεια ταπεινά, διακριτικά.

Έδειχνε φροντίδα για τα πνευματικά του παιδιά και αντιμετώπιζε όλες τις τραυματισμένες ψυχές.

Γι' αυτό το μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως ήταν ένα άλλο μεγάλο και βασικό κεφάλαιο της ζωής του. Έκανε την εξομολόγηση βασικότατο, πρώτιστο καθήκον στη ζωή του. Ώρες ατέλειωτες παρέμενε στο ιερό εξομολογητήριο, χωρίς φαγητό και ξεκούραση, αρκεί να βοηθούσε τους προστρέχοντας στο μυστήριο. Κάθε στιγμή της ζωής του μια προσφορά, μια καλωσύνη σε κάθε ταλαίπωρο συνάνθρωπό του, που στηριζόταν στη χάρη και τη δύναμη του Θεού. Κουραζόταν υπερβολικά, συχνά ξενυχτούσε στο θείκο Ιεραποστολικό έργο, αλλά άντεχε γιατί στηριζόταν γερά στη δύναμη του Θεού. Οι άδικοι διωγμοί από το εκκλησιαστικό κατεστημένο, η αδικαιολόγητη εξορία του από το θρόνο της Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, όχι μόνον δεν τον απεθάρρυναν, δεν τον έσπρωξαν στην απραξία, αλλά αντίθετα πολλαπλασίασαν την

ιεραποστολική δράση μέχρι και την τελευταία του αναπνοή.

Ογδόντα εννέα χρόνια βάσταζε η πολυκύμαντη, ωφελιμότατη, ηρωική ζωή του. Τριάντα τρία χρόνια διήρκησε η επώδυνη εξορία του. Άδिका, αναπολόγητα, χωρίς κανένα συγκεκριμένο αδίκημα, άσπλαχνα τιμωρείται. Οι ιστορικοί θα γράφουν αυτά τα γεγονότα, όπως έκαμαν και για τον Άγιο Νεκτάριο και για τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. **Δοξολογούσε πάντα το Θεό. Εκοιμήθη εξόριστος, χωρίς μνησικακία, ήρεμος, με γαλήνια ψυχή μέχρι το τέλος.** Έπεσε το αλύγιστο δέντρο, έπειτα από τρίμηνη νοσοκομειακή νοσηλεία. Η Αγία ψυχή του φτερούγισε στα ουράνια στις 24 Μαρτίου του 2007. Ο Κύριος μας σε κάποιον μακαρισμόν Του λέγει: **«Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών (Ματθ. Ε' 10)».**

Πόσο παρήγορος για όλους μας είναι αυτός ο λόγος του Κυρίου! Όσοι γνωρίζουν το διωγμό και την περιφρόνηση, γιατί θέλουν να ζουν, όπως ζητάει ο Κύριός μας είναι μακάριοι. **Οι πληγές, τα αίματα, τα θηρία, οι χλευασμοί, τα φοβερά μαρτύρια των μαρτύρων, γίνονται πολύτιμα μαργαριτάρια, στολίζουν τα κεφάλια τους, γίνονται ουρανόσταλτα, αιώνια βραβεία!**

Ιδιαιτέρα αγάπη εξεδήλωνε προς τα πνευματικά του παιδιά προς όλους τους κατοίκους της Ιεράς Μητροπόλεως Καρδίτσας. Καίτοι κάποιοι κατά διαστήματα τον πίκραιναν, ο μακαριστός Γέροντας δεν κρατούσε κακία σε κανένα, έκρυβε απέραντη καλοσύνη μέσα του και με πολύ αγάπη και φιλόστοργο τρόπο τους καλούσε κοντά του: **«ον τρόπον επισυνάγει όρνις τα νοσσία εαυτής υπό τας πτέρυγας».**

Ευλαβείτο υπερβολικά τους ιερούς κανόνες, και εστενοχωρείτο για τις προκλήσεις του μεταθετού των Επισκόπων «στη μοιχε-

πιβασία», όπως χαρακτηρίστηκε από τον Άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο.

Το μεταθετό χαρακτηρίστηκε επίσης «καρκίνωμα διαβρωτικό και φθοροποιό των Επισκοπικών συνειδήσεων», από σοφούς διδασκάλους και ποιμένες της Εκκλησίας μας, ως και από τοπικές και οικουμενικές συνόδους. Δυστυχώς και η ιστορική ρήση βρήκε την ανταπόκρισή της: **«Και εσύ τέκνον Βρούτε;»**

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι η ζωή του μακαριστού Σεβ/του Κων/νου υπήρξε μια πολύμορφη δραστηριότητα, μια μεγάλη προσφορά προς το συνάνθρωπο. Όλο το πνευματικό του έργο στηρίζεται στον ηρωισμό, στην αυτοθυσία και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία.

Από την εφ. «ΖΩΗ» αναφέρουμε ένα παράδειγμα: **«Ένας σοφός παιδαγωγός ρωτά ένα σπουδαστή του: Ποιά είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον; Ο νέος απάντησε:**

Μετά το τέλος των σπουδών μου θα δουλέψω, θα κερδίσω χρήματα, θα κάνω μια καλή οικογένεια, θα ζήσω ευτυχισμένα.

Φίλε μου, τα σχέδιά σου είναι καλά, αλλά πολύ περιορισμένα. Καλύπτουν το πολύ εβδομήντα, ογδόντα χρόνια. Πρέπει τα σχέδιά σου να είναι τόσο μεγάλα, ώστε να κλείσουν μέσα τους το Θεό, και αρκετά πλατειά ώστε να αγκαλιάζουν την αιωνιότητα...

Σχέδια..., σχέδια... Μα ωστόσο χωρίς κάποιο ανώτερο σκοπό, ... χωρίς φωτεινούς ορίζοντες που ικανοποιούν και τους βαθύτερους πόθους της ψυχής.

Γι' αυτό ας ακούσουμε κι ας επαναλάβουμε τη θείκη φωνή: όχι μονο θα κάνω το ένα και το άλλο, ... θα ανεβώ, θα δοξασθώ...

Αλλά θα προσφέρω κάτι, θα προσφέρω ό,τι μπορώ περισσότερο. Θα δώσω στο διπλανό μου χαρά, ελπίδα, κουράγιο με κάθε μέσον που διαθέτω, θα συμπαραστέκομαι

στο διπλανό μου και κατά τις ώρες της ευτυχίας του και στις στιγμές του πόνου του. Έτσι θα δοξάζω με τα λόγια και τα έργα, τον Κύριο και Θεό μου!

Αυτά είναι τα πλατιά, τα μεγάλα σχέδια, τα ουράνια σχέδια, που ταιριάζουν στον άνθρωπο».

Ο Σεβ/τος πάντα εργαζόταν ιεραποστολικά, δυναμικά, με Χριστιανικό ζήλο! Είχε πάντα ο πνευματικός μας πατέρας μεγαλεπήβολα σχέδια. Γι' αυτό ακριβώς συμπεριφερόταν με θείο μεγαλείο, με αγάπη και ενδιαφέρον για όλους. Πνευματικά αναζητούσε εναγωνία δυνατότητες για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ήταν ο βασικός του στόχος. Η συμπεριφορά του, ο τρόπος δράσεως, η ευγένεια, το χαμόγελο, η αίτηση συγνώμης, γενικά η όλη παρουσία του παραμένουν παραδείγματα ζωντανά και αξιομίμητα. **Ουδέποτε θέλησε να αμειφθεί με υλικές αμοιβές. Κοιμήθηκε άφραγκος! Ότι χρήματα ερχόταν στα χέρια του, πήγαιναν σε φιλανθρωπικά ιδρύματα ή στις τσέπες φτωχών.** Εμείς όλοι με σεβασμό, ευγνωμοσύνη πάντα θα ενθυμούμεθα το άγιο και ιερό έργο του. Όσο ζούσε εδώ στη γη αγωνιζόταν πάντα τον καλόν αγώνα, τώρα από τη θριαμβεύουσα εκκλησία προσεύχεται διακαώς για όλους μας, για την ιεραποστολή, την κατασκήνωση, την ορφανική στέγη της Αγίας Ταβιθά, για την Αγία μας Εκκλησία και **θα ικετεύει τον Κύριο να συγχωρήσει του διώκτες, τους σταυρωτές του.**

Εμείς ας διατηρήσουμε ακμαία την ιεραποστολική φλόγα στην καρδιά μας και να την παραδώσουμε στις επερχόμενες γενεές, για να έχουμε κοντά μας την ευλογία του.

Ας παρακαλέσουμε το Θεό να αναπαύει την Αγία ψυχή του και να είναι κοντά στο θρόνο του αιώνια. Αμήν.

X.I.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Κανονικός Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος

«Ἀναπεσῶν κεκοίμηται ὡς λέων».

Τὴν 06.00 ὥρα τοῦ Σαββάτου 24-3-2007, παραμονή τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας μας καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἑπετείου τῆς Πατρίδας, ἀπῆλθε στὸν Παράδεισο τοῦ Οὐρανοῦ κοντὰ στὸν Ἀγαπημένο του Ἰησοῦ, ὁ κανονικός Μητροπολίτης (μέχρι τῆς ἐκδημίας του) Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων **Κωνσταντῖνος**.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος ἦταν ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως, στήν ὁποία τὸν ἔταξε ἐφ' ὄρου ζωῆς τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, ὁ Ποιμενάρχης πού εἰσηλθε ἐκ τῆς θύρας (καὶ δέν εἰσεπήδησε «ἀπὸ τὸ παράθυρο»), ὁ πάντοτε ἔξυπνος (= ἄγρυπνος) φρουρός καὶ φύλακας τῆς ποιμνῆς τῶν λογικῶν προβάτων, πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας, ἦταν ὁ διαρκῶς ἐν ἐργηρόρει καλός ποιμένας τοῦ λογικοῦ ποιμνίου (ὄχι ὁ «ἔξυπνάκιας» – ἀξιοληρήνητος προβατόσχημος λύκος), ἦταν ὁ **Ἐπίσκοπος!**

«Καὶ πού τὰ ξέρεις ἐσύ αὐτά;», θά ἀναρωτηθεῖ κανεὶς. «Μόνον ὁ Θεός γνωρίζει τὰ βάθη τῆς καρδιάς τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ μάλιστα Ἐπισκόπου». Ναὶ ἀδελφοί μου, **μόνον ὁ Θεός**. Ἄλλὰ αὐτός ὁ Καλός Θεός μας, μᾶς ἔχει ἐπισημάνει ὅτι **«ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς»** καὶ οἱ καρποὶ τῶν ἔργων τοῦ σεβαστοῦ Γέροντος π. Κωνσταντῖνου ἦταν **πολλοὶ καὶ ποικίλοι καὶ πνευματικὰ εὐχυμῶτατοι**. Εἶχα τὴν τιμὴ, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐλογία νά γνωρίζω τὸν π. Κωνσταντῖνο ἀπὸ τὸ 1959, στὴ Θήβα, τότε πού ἦταν νέος καὶ ἐκεῖνος στὴν ἡλικία, ἀρχιμανδρίτης - ἱεροκλήρυκας τῆς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας. Μέ

ἐνθουσίαζε πάντοτε, λόγω τοῦ χαρακτήρα μου, ἡ πίστη στὴν ἀποστολή καὶ ἡ παλληκαριά τοῦ ἡγήτορα. **Ὁ π. Κωνσταντῖνος καὶ πίστη εἶχε καὶ παλληκάρι ἦταν**. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τότε συνεργαστήκαμε σὲ πολλοὺς πνευματικούς ἀγῶνες, μέχρι τὴν τελευταία του πνοή, μέ μιὰ διακοπὴ λίγων ἐτῶν, ἔξαιτίας τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Ὁ Θεός μέ εὐλόγησε στὴν παρούσα ζωὴ καὶ μέ ἀξίωσε νά ἔχω Πνευματικὸ πατέρα ἀπὸ νεότητος ἕναν π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο καὶ συνεργάτη καὶ μπροστάρη μέχρι πρότινος ἕναν π. Κωνσταντῖνο Σακελλαρόπουλο. Ἡ μνήμη τους θά εἶναι αἰώνια μέσα στὴν καρδιά μου.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία καὶ ὁ ἐνταφιασμός τοῦ σκηνώματος τοῦ Γέροντος στὴ Λιβαδειά, ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι, πού ἐκφωνήθηκαν, ἦταν ὅλα ἄψογα. Καὶ γι' αὐτὸ ἀξίζουν θερμὰ συγχαρητήρια στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερώνυμο. Οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Κυθήρων π. Σεραφεῖμ, τοῦ ἁγίου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικόδημου (τοῦ μόνου πλέον ἐν ζωῇ ἐξόριστου ἐπισκόπου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας), τοῦ ἁγίου Βερατίου καὶ Αὐλῶνος π. Ἰγνατίου, τοῦ π. Δανιήλ, τοῦ π. Λουκᾶ καὶ τῶν ἄλλων λαϊκῶν ὁμιλητῶν, ἦταν μεστοὶ ἀληθειῶν καὶ πνευματικοῦ περιεχομένου. Οἱ παρόντες τοὺς ἄκουσαν καὶ τοὺς χειροκρότησαν. Μακάρι οἱ λόγοι αὐτοὶ νά φτάσουν καὶ στὰ αὐτιά τῶν ἀπόντων· θά ὠφεληθοῦν πολλὰ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θά προσπαθήσω νά προσεγγίσω μέ ἀπλότητα λίγες ἀπὸ τίς ἀρετές τοῦ π. Κωνσταντῖνου.

1. Ὁ π. Κωνσταντίνος **πίστευε στό Θεό.** «Μά εἶναι δυνατόν, ἕνας Ἐπίσκοπος νά μή πιστεύει στό Θεό;». Βεβαίως! Δυστυχῶς μέν, ἀληθῶς δέ. Ὅταν ἡ πίστη μας δέν εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε εἶναι κάλπικη. «Καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίττουσιν». **Ἡ πίστη τοῦ π. Κωνσταντίνου ἦταν καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.** Γι' αὐτό πίστευε καί ἀγαποῦσε τό Θεό καί τήν Ἐκκλησία του, **«ἐξ ὄλης τῆς ψυχῆς του, ἐξ ὄλης τῆς καρδίας του, ἐξ ὄλης τῆς ἰσχύος του καί ἐξ ὄλης τῆς διανοίας του».** Εἶχε ἀληθινή, πραγματική πίστη. Δέν κορόιδευε οὔτε τό Θεό, οὔτε τούς ἀνθρώπους, οὔτε – τελικά – τόν ἑαυτό του. Γι' αὐτό καί ἀπ' ὅπου πέρασε ἔκτισε ναούς καί ναῦδρια, γιά νά ὑμνεῖ, νά δοξάζει, νά λατρεύει καί νά εὐχαριστεῖ τόν ἐν Τριάδι Θεό, μαζί μέ τά πνευματικά παιδιά του.

2. Καρπός αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς πίστεώς του ἦταν καί ἡ ἀγάπη του πρὸς τόν Θεόν καί τούς ἀνθρώπους. Ἀγαποῦσε μέ ὅλη του τήν καρδιά, ἄδολα καί ἀνόθευτα, ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί τούς διώκτες καί συκοφάντες του καί προσευχόταν γι' αὐτούς.

3. **Ἡ ταπεινώσή του ἦταν σπάνια γιά ἡγέτη καί μάλιστα ἐκκλησιαστικό...**

4. Ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καθώς καί ἄλλων πνευματικῶν, πατερικῶν βιβλίων ἦταν καθημερινό μέλημά του. Ὅμως δέν τά διάβαζε ἀπλῶς. **Τά μελετοῦσε, ἐντρυφοῦσε σ' αὐτά, λαχταροῦσε καί προσπαθοῦσε νά βιώσει τό λόγο τοῦ Θεοῦ, νά τόν εφαρμόσει στή ζωή του.** Τό ἐνδιαφέρον του γιά κάθε πάσχοντα ἄνθρωπο, ἀνεξαρτήτως χρώματος, ἡλικίας, φυλῆς ἢ θρησκείας, οἱ ἐλεημοσύνες του, οἱ ἐπισκέψεις του σέ φυλακές καί νοσοκομεῖα, ἡ

προσευχή του γιά ὄλους καί ἡ ἀγάπη του, θά μείνουν γιά πάντα χαραγμένα στίς καρδιές ὅσων τόν γνώρισαν. Ὁ μακαριστός Γέροντας ἔκανε ἀπλῶς ὅ,τι ὀφείλει νά κάνει ὁ Ὁρθόδοξος Ποιμένας καί Πατέρας.

Πίστευε ἀπόλυτα καί ἀταλάντευτα ὅτι ὁ βαπτισμένος ὀρθόδοξος Χριστιανός, καί πολύ περισσότερο ὁ κληρικός, εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος **γι' αὐτό καί ὁ ἴδιος διατηροῦσε τόν ἑαυτό του ἀγνό καί πεντακάθαρο στό πνεῦμα, στήν ψυχή, στήν καρδιά, στό σῶμα, στούς λόγους, στή συμπεριφορά, σέ ὄλο του τό εἶναι.** Γιά νά συντηρεῖ πάντοτε αὐτή τήν καθαρότητα τοῦ βίου ἦταν ταπεινός, ζητοῦσε συγγνώμη ὅταν ἔκανε κάτι, πού θεωροῦσε ὅτι λύπησε κάποιους, κάθε πράξη του τήν ἄρχιζε καί τήν τελείωνε μέ προσευχή («καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ» ἔλεγε συχνά) καί ἐξομολογεῖτο τακτικά καί συστηματικά μέχρι τῆς τελευτῆς του.

Ἀπόλυτη ἐφαρμογή στή ζωή καί τή δράση τοῦ π. Κωνσταντίνου εἶχε ὁ ἀγιογραφικός λόγος **«ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου Σου καταφάγεται με»** (Ἰω. 2, 17) ἢ **«ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου Σου κατέφαγέ με»** (Ψλ. 68, 10). Ὅ,τι ἔλεγε καί ἔκανε, γινόταν πρὸς δόξαν Θεοῦ, γιά τή δόξα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι γιά τή δική του δόξα. Γιά τήν κάθαρση τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας καί τήν ἀπαλλαγή της ἀπό τούς «λαλοῦντας διεστραμμένα, τούς βαρεῖς λύκους», πού δέ φείδονται τοῦ ποιμνίου (Πρ. 20, 29), ἀγωνιζόταν ὁ σεμνός Ἐπίσκοπος ἀπό νεαρός ἀκόμη ἱεροκήρυκας· καί γιά τό λόγο αὐτό διώχθηκε ἐπί ἔτη ἀπό τό ἐκκλησιαστικό κατεστημένο τῆς πατρίδας μας.

...Ὁ σεβαστός Γέροντας εἶχε μαρτυρική ζωή καί ὀσιακό τέλος. Ὁσιομάρτυρα π. Κωνσταντίνε, νά ἔχουμε τήν εὐχή σου!

Κ.Χ.Σ.

Ἐπιμνημόσυνος Λόγος, εἰς τό 40ήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Κυροῦ Κωνσταντίνου

**Κυριακή μυροφόρων 29 Μαΐου 2007,
εἰς Ἱ. Ν. Ἁγ. Ταβιθά Λεβαδείας**

«...Καί ἐπιστρέψας ὁ Πέτρος πρὸς τό σῶμα
εἶπε: Ταβιθά ἀνάστηθι» (Πράξ. 9)
Ἄναστασιμη χαρά διαδέχεται τήν Ἀνάσταση
τοῦ Κυρίου, ἡ ἀνάστασις τῆς Ἁγ. Ταβιθά
τῆς ἀγαθοεργοῦ καί ἐλεήμονος.

Σεβασμιώτατοι καί ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Σκιροῦν οἱ καρδιές μας ἀπό τά συγκλονιστικά ἱστορικά γεγονότα καί μᾶς παρωθοῦν νά γίνουμε «**μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως**» ἰσόβια, καί νά παραδώσουμε τήν σκυτάλη αὐτή στούς ἐπιγενομένους.

Μέσα σ' αὐτή τήν ἀγαλλίασι τελεῖται σήμερα καί τό 40νήμερον μνημόσυνον τοῦ **Σεβ. Κυροῦ Κων/νου, Μητρο. πρώην Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφερσάλων**. Καί φυσικόν εἶναι ἡ σκέψις καί τό συναίσθημα λίγο νά σκιαζῶνται ἀπό τόν χωρισμόν τοῦ σεβαστοῦ καί πολιοῦ Γέροντος (τοῦ παππούλη, κατά τά παιδιά). Ἀλλά ἡ ἀτένισις τῆς μεταστάσεως μέ τά μάτια τῆς πίστεως, ἀνατρέπον τήν λύπην καί τήν μεταβάλλουν σέ χαράν. Ὁ Ἁγ. Χρυσόστομος σχολιάζων τήν περικοπήν τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἁγ. Ταβιθά λέγει: «...Εἶπέ δή μοι εἰ, καθημένων ἡμῶν, ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς τινά, καλῶν εἰς τά βασίλεια, κλαίειν ἔδει καί θρηνεῖν; Ἄγγελοι πάρεισιν ἐξ οὐρανοῦ ἀπεσταλμένοι κακεῖθεν ἦκοντας, παρ' αὐτοῦ πεμφθέντες τοῦ βασιλέως τόν σύνδουλον καλέσαι τόν αὐτῶν καί σύ κλαίεις;... μυστήριον ἐστί τό γινόμενον, φρικτόν καί φοβερόν, καί ὕμνων ἄξιον ὄντως καί χαρᾶς» καί συνεχίζει «...καθ' ἕπερ ἡλιος καθαρὸς ἄνεισιν, οὕτω καί ψυχῆ, σῶμα ἀπολειπούσα μετὰ καθαροῦ συνειδότος, λάμπει φαιδρόν. ...οὕτω καί ψυχὴν ἀφείσαν σῶμα καί μετὰ ἀγγέλων ἀπιοῦσαν. Ἐνόησον τίς ἐστίν ἡ ψυχῆ, ἐν οἷα τότε ἐκπλήξει γίνεται, ἐν οἷω

θαύματι, ἐν οἷα ἠδονῆ!». Νά λόγοι παρακλητικοί δι' ὅλους μας πού ζήσαμε καί γνωρίσαμε τόν Σεβ. Κων/νο.

Α'. Ὅμως ἀνάγκη εἶναι σήμερα νά διδαχθοῦμε ἀπό τήν μνήμη τῆς Ἁγ. Ταβιθά τῆς Ἐλεήμονος ἀλλά καί ἀπό τό μνημόσυνον τοῦ Σεβαστοῦ πολιοῦ Γέροντος, κυροῦ Κων/νου. Οἱ δύο στήν οὐράνια Βασιλεία ἀτενίζοντες τό ἐκπλαγον Φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τοῦ ἐξ ἀρχῆς Παντελεήμονος Κυρίου, πιστεύουμε μέσα στή χαράν τους εὐχονται καί δι' ἡμᾶς ὅλους, νά καταξιώσουμε τήν χριστιανικὴν ιδιότητά μας.

Διὰ τοῦτο θά ἐπικεντρώσουμε τόν λόγον μας στόν ἀείμνηστον Μητροπολίτη Κων/νο πού ἠκολούθησε τά ἴχνη τῆς ἐλεήμονος Ταβιθά καί οἱ δύο τά ἴχνη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὑψικάρινος δρῦς τῶν ἠρωικῶν Καλαβρῦτων εἰς χωρίον **Δουμενά** γεννήθηκε τό 1918 καί ζυμώθηκε μέ τήν σκληράν καί ὑγιεινὴν ἐργασίαν τῶν γεωργῶν καί ποιμένων γονέων του, ἀοιδίμων **Βασιλείου** καί **Σταυροῦλας** καί τῶν ἄλλων 6 ἀδερφῶν. Πόσα ὄνειρα καί ὀραματισμούς ὁ νέος καί ἔφηβος Κων/νος δέν ἔκανε, ἀτενίζοντας τήν καταπράσινη φύσιν, τόν γαλάζιο ἔναστρο οὐρανό! Ἡ λιτὴ ζωὴ ἐγαλβάνιζε τόν χαρακτήρα του, τόν ἔκανε ἐργατικό, ἀποφασιστικό καί πρό παντός πιστό στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος στόν χειροτονητήριόν του λόγον εἰς Ἀρχιερέα, σέ μιὰ ἀποστροφή λέγει: «Ἄς μοῦ συγχωρηθεῖ τήν στιγμὴν αὐτὴν νά μνημονεύσω καί τό μικρόν τῆς γενετήρας μου χωρίον, τά Δουμενά τῶν Καλαβρῦτων. Αἱ Κρυσταλλοπηγαὶ του, αἱ ἔλατοβριθεῖς βουνοκορφαὶ του, οἱ πλαγιές καί τά λαγκάδια του, καί ἰδιαιτέρως ἡ εὐθύτης καί ὁ αὐθορμητισμὸς τῶν κατοίκων του ἐθεμελίωσαν εἰς τήν ψυχὴν μου βαθεῖαν ἀγάπην πρὸς τήν ζωὴν τῆς ὑπαιθροῦ...»

Καί ὁ Θεὸς τόν ἤξιώσεν νά ζήσῃ σ' ὄλην του τὴν ζωὴν στήν ὑπαιθρον καί νά τελειώσῃ τὴν βιο-

τήν του στίς πλαγιές τοῦ Παρνασσοῦ, στίς ὁποῖες καί ἀναπαύεται τό χοῦκόν σῶμα του ἀπό τήν 25 Μαρτίου 2007.

Β. Εἶναι ἀδύνατον σ' ἓνα σύντομον ἐπιμνημόσυνον λόγον νά περιγράψουμε τά ὅσα πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του ἐπετέλεσε σάν λαϊκὸς ἱεροκῆρυξ μετὰ τήν λῆψιν τοῦ πτυχίου του στήν Μητρόπολιν Ἄρτης, εἰς τήν Μητρόπολιν Πρεβέζης, ὅπου καί ἐχειροτονήθη Διάκονος καί Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον Μητρ. Ἀνδρέαν, τὸ 1950, εἰς τήν Κῶ Δωδεκανήσου, στίς Τεχν. Σχολές καί τέλος εἰς Μητρόπολιν Θηβῶν καί Λεβαδείας, ὅπου ὑπηρετήσεν καρποφόρος ἀπὸ τὸ 1956 ἕως τὸ 1968. Καί ἰδοὺ ἡ καλλικαρπία του ὅλοι ἡμεῖς καί πολλοὶ ἄλλοι πού τὸν μνημονεύουν εὐγνωμόνως.

Ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1968 ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου νά διακονήσῃ ὡς Μητροπολίτης στήν χηρεύουσαν Μητρόπολιν Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων. Ἡ σύντομος ἐξαετής ποιμαντορία του τὸν ἐπέβαλε στίς ψυχές τῶν ἀγαθῶν καί ἡρωικῶν Θεσσαλῶν ὡς «καλὸν καί δραστήριον ποιμένα», πού νυχθημερόν εἰργάζετο ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των.

Καί μετὰ τήν ἀντικανονικὴν ἐκπτώσιν του, τὸ 1974, ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ ἀπὸ τὸν θρόνον του δὲν ἔπαυε νά καθοδηγῇ τὸ ἐμπιστευθὲν ποιμνίον του, ὅπως ἠδύνατο.

Γ. Δύσκολα ὁμως χρόνια! Ἀλλά καί σ' αὐτὰ τά 33 χρόνια τῆς δοκιμασίας του καί ἐξορίας του δὲν παρωπλίσθη. Ἔστησε τὸ πνευματικὸν στρατηγεῖον του στήν Κατασκήνωσιν τῆς φιλόξενης Ὁρφανικῆς Στέγης Λεβαδείας στήν Ἀράχωβα Παρνασσοῦ καί στό κέντρον τῶν Ἀθηνῶν μέ τὸν Πανελλήνιον Σύλλογον τῆς Ἱεραποστολῆς καί βοηθοῦσε στήν ἐσωτερικὴν καί ἐξωτερικὴν Ἱεραποστολήν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογοῦσε ὁ Θεὸς τοῦ ἠνοιξε θύραν πνευματικῆς ἐργασίας.

Σ' αὐτὸ τό σημεῖον εἶναι ἀνάγκη νά μνημονεύσωμεν εὐφῆμως τὸν Μακαριστὸν Μητροπολίτην Θηβῶν & Λεβαδείας κυρόν Νικόδημον καί ἐν συνεχείᾳ τὸν διάδοχον αὐτοῦ νῦν Μητρ. Ἱερώνυμον πού τοῦ παρέσχον τήν ἀγάπην καί τήν ἀνοχὴν των παρὰ τίς ἀποφάσεις τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί ἀνέπτυσεν τήν πνευματικὴν δραστηριότητά του.

Δ. Ἄν θέλαμε νά ζωγραφίσουμε καί περιγράψουμε τήν προσωπικότητά του, θά λέγαμε ὅτι εἶχε τά χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐργάτου, ὅπως τὸν περιγράφει στήν Κ.Δ. τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἦταν ἀγνός, ἀκέραιος καί εὐθύς.

Ἦταν ζωηρός – θυμῶδης καί ὀρμητικός.

Ἦταν ἐλεγκτικὸς, ἀλλὰ καί ταπεινός.

Ἦταν ἀφιλόργουρος καί ἀκτῆμων.

Ἦταν ἐργατικὸς, ἐπίμονος καί συνεπής.

Ἦταν πιστός καί ἀμετακίνητος στίς Εὐαγγελικὰς ἐντολές.

Ἦταν ἀμνησίκακος καί εὐχέτης πρὸς τοὺς διώκτας του.

Ἦταν φιλόπτωχος, φιλόστοργος καί ἐλεήμων.

Ἦταν ἀγαπητὸς καί ἐνισχυτὴς κάθε ἀγαθοῦ ἔργου.

Ἦταν προπαντὸς Κατηχητής, Κῆρυξ καί Ἱεραπόστολος.

Ἦταν φυτευτὴς φυτῶν καί ἀρετῶν.

Ἦταν φιλόπατρις μέχρι θυσίας.

Ε. Μερικὰ περιστατικὰ ἀποδεικνύουν τοὺς ἀνωτέρω χαρακτηρισμούς.

1. Ὄταν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριὸ του διὰ τὴν Πάτρα, διὰ νά βελτιώσῃ τὴν μόρφωσίν του, ἐνεγράφη εἰς τὴν Νυχτερινὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν Πατρῶν ὅπου τὴν ἐπεράτωσε ἐργαζόμενος. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη μέ τὸν Ἅγιον πνευματικὸν π. Γερβάσιον Παρασκευόπουλον καί ἐδέχθη τὴν πνευματικὴν καθοδήγησίν του. Ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσε νά ἐγγραφῆ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν μέ τὸ πτυχίον τῆς Ἐμπορικῆς, ἐνεγράφη εἰς Νυχτερινὸν Γυμνάσιον Ἀθηνῶν καί μέ τὸ ἀπολυτήριον ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Παν/μίου Ἀθηνῶν τὸ 1942 ἐν μέσῃ Κατοχῇ. Ἀδαμάντινος καί ἀκούραστος

ἐπέτυχε τοῦ Πτυχίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὸ 1948.

2. Τὸ 1939 ἐκλήθη νὰ ἐκπληρώσει τὴν στρατιωτικὴν του θητεία καὶ ὑπηρετήσε στὸν ἐνδοξον πόλεμον τοῦ 1940-41. **Παράτολμος ὡς ἦτο, ἐκινδύνευσεν. Ἡ Θ. Πρόνοια τὸν ἐφύλαττεν.** Ἡ φιλοπατρία του ἐφάνη καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ 1944, ὅταν ἡ Πατρίδα ἐκινδύνευε ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν ἐμφύλιον ἀναρτοπόλεμον, κατετάγη ὡς ἐθελοντῆς στὸν στρατό καὶ ἠγωνίσθη γενναίως διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς. Ὅλοι ἐνθυμούμεθα πὼς ὀλοψύχως ἐνθουσιάσθη στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ὅταν σύγχρονος ἱεροκῆρυξ τοῦ προσέφερε ὡς δῶρον μίαν στρατιωτικὴν σάλπιγγα μὲ τὴν σημαίαν. Τὴν εἶχε ἀναρτήσῃ στὸ στήριγμα τῆς νοσοκομειακῆς κλίνης καὶ καλοῦσε σὲ συναγερμὸν πνευματικὸν τούς ἐπισκέπτας...

3. Εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς ἔδειξε τὸν πλοῦτο τῆς ἀκτιμοσύνης του. Ἔδωσε τὰ πάντα διὰ τοὺς πτωχοὺς ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Ἐξ. Ἱεραποστολῆς. **Ἔδωσε τὰ ράσα του καὶ τὰ ἄμφιά του. Κράτησε μία μόνον ἀπλὴν στολὴν διὰ τὴν ἱερουργίαν.** Καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸν ντύσουμε μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του, διὰ τὴν κηδεῖαν, ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἀγ. Ταβιθᾶ ἀγόρασε Ἀρχιερατικά διὰ νὰ κρατήσῃ ὡς ἐνθύμιον τὴν μοναδικὴν ἐναπομείνουσα Ἀρχιερατικὴν στολὴν του. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐνέπνεε ὅλους νὰ βοηθήσουν τὴν Ἱεραποστολὴν καὶ τὸ ἐπέτυχε.

4. Μετὰ τὴν ἐκθρόνισίν του καὶ τὴν ἀκοινωνησία του ἐδέχθη πολλές ταπεινώσεις ὄχι μόνον ἀπὸ ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς. Δέν ἔλεγε τίποτε. **Ἠῤῥατο ὑπὲρ τῶν διωκόντων καὶ ἐπηρεάζοντων.** Μετὰ τὴν ἐκδημίαν του ἀπεκαλύφθησαν τέτοια “μικρὰ” γεγονότα, πού ὕψωσαν τὸν ταπεινὸν ἐπίσκοπον. Ἐφτασαν στὸ σημεῖο μερικοὶ ἱερεῖς νὰ τὸν διώχουν ἀπὸ τὸν Ναὸν μὴ γνωρίζοντες τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιτιμίου. Εὐτυχῶς μερικοὶ κατενόησαν καὶ μετενόησαν καὶ ἐζήτησαν συγγνώμην. **Ὁ ἴδιος ὑπέμεινεν καρτερικῶς τὴν ταπεινώσιν...**

5. Σὲ μία ἐντονη νυκτερινὴ συζήτηση στὴν

Κατασκήνωση διὰ τὴν ἀδικίαν καὶ ἀντικανονικότητα τοῦ διωγμοῦ του ἀπὸ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν εἰς βάρος του τοῦ εἶπα νικά καὶ ταπεινά. **Θά θέλατε νὰ εἶσθε διώκτης ἢ διωκόμενος ὅπως εἶστε τώρα;** Κατένευσε θετικά. Χαμογέλασε, ἄνοιξε τὰ χέρια του καὶ μὲ ἀγκάλιασε, ἐνῶ ἐγὼ ἔκανα μετάνοια καὶ τοῦ φίλησα τὴν Ἀρχιερατικὴν Ἀποστολικὴν δεξιάν Του.

Ἐκτοτε δόξαζε τὸν θεὸν διὰ τὸν διωγμὸν του! 6. Πολλὰ θά μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀλλὰ νὰ σταθοῦμε ἐδῶ. Ἄς τελειώσουμε μὲ ἓνα ἀκόμη περιστατικὸ. Ὁ χρόνος τῆς Νοσηλείας του ἦταν χρόνος προετοιμασίας διὰ τὴν ἔξοδόν του. **Ζήσαμε ὄλοι τὸν πλοῦτον τῆς καθαρᾶς καρδιᾶς του. Ἀντιμετώπισε καρτερικῶς τὴν ἀσθένειάν του. Κοινωνοῦσε τακτικῶς μὲ ἄκραν εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν.** Μοίραζε τὸν πλοῦτο τῆς ἀγάπης του μὲ τίς εὐχές σὲ φίλους καὶ ἐχθροὺς. Ἡ τελευταία του Θ. Κοινωνία ἦταν δεῖγμα τῆς ἀγαπώσης καρδιᾶς στὸν Κύριον. Ἀφοῦ ἐκοινώνησε καὶ διαβάσαμε τὴν εὐχαριστίαν – τοῦ εἶπα – **«Σεβασμιώτατε εἶμαστε ὄλοι ἐδῶ. Μαζί μας καὶ οἱ Ἄγγελοι καὶ ὁ Κύριος. Εἶθε καὶ στὸν οὐρανὸ ἔτσι ὄλοι μαζί».** Κατέβαλε κάποια προσπάθεια καὶ εἶπε ἐντονα ὅσο μπορούσε **«Ἀμήν».** Δέν ξαναμίλησε... Ἦταν τὸ Ἀμήν τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Τέλους τῆς ἐπιγείας βιοτῆς του...

Ζ'. Ἠξιώθη τῶν δωρεῶν τῆς Ἱερωσύνης καὶ Ἀρχιερωσύνης καὶ ἐδέχθη τίς δωρεές τοῦ διωγμοῦ τῆς ἐκθρονίσεως καὶ ἀκοινωνησίας ὡς ἄλλος Ἱερεμίας ὡς εἶπε εἰς τὸν χειροτονητήριον Λόγον του καὶ ὡς ὁ Κύριος ἔπαθεν.

Ὁ χρόνος τῆς ἐκδημίας του Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία του κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ 25 Μαρτίου 2007 καὶ ἐθνικῆς ἑορτῆς ἀλλὰ καὶ τὸ σημερινὸν Ἀναστάσιμον μνημόσυνον σημειώνουν καὶ ὑπογραμμίζουν τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἀξίου ἐργάτου τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἐλπίζουμε καὶ στίς Ἀρχιερατικὰς εὐχές Του. Ἀμήν.

Πρωτοπρεσβύτερος ΚΩΝ/ΝΟΣ ΓΚΕΛΗΣ

Ἡ εὐσεβής καί γενναία ψυχή του θά ἀγάλλεται στόν οὐρανό

Σεβασμιώτατε Κωνσταντίνε,

Ἐμεῖς τά πνευματικά σας παιδιά τοῦ Πανελληνίου Χριστιανικοῦ Ὁμίλου Ὁρθοδόξου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, συμφωνώντας πρὸς ὅσα ἀμέσως προηγουμένως ἀκούστηκαν, θά θέλαμε νά προσθέσουμε καί λίγα ἀπλά λόγια ἀκόμη, ἀφοῦ καί ἡ Ἱεραποστολή μας εἶναι καθαρά ἔργο δικό σας, ὅπως καί τά τόσα ἄλλα, καί ὅ,τι καί νά πεί κανεῖς σήμερα γιά σᾶς, τό ἔργο καί τή ζωή σας θά εἶναι λίγα.

Εἴμαστε ὅλοι μας ἀπόλυτα βέβαιοι ὅτι ἡ εὐσεβής καί γενναία ψυχή σας, Σεβασμιώτατε, θά ἀγάλλεται ἐκεῖ ψηλά στόν οὐρανό καθὼς μᾶς βλέπει συγκεντρωμένους ἐδῶ γύρω ἀπό τό σεπτό σας σκῆνωμα. Πῶς μπορούμε νά ξεχάσουμε ὅτι καί τίς τελευταῖες ἀκόμη ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς σας προγραμματίζατε τίς ἐργασίες τῆς Ἱεραποστολῆς καί ἡ σκέψη σας πέρα ἀπ' τίς προσευχές γιά ὅλους μας, ἀκόμη καί γιά ἐκείνους πού πολύ σᾶς πίκραναν, ἦταν στή λειτουργία ὄλων τῶν ἰδρυμάτων καί κυρίως τοῦ σπιτιοῦ «τῆς Ἁγίας Ταβιθά», τοῦ ὁποῦ ἦσασθε ἡ ψυχὴ καί ὁ πνευματικὸς πατέρας, τόσο τῆς ἀδελφότητας ὅσο καί τῶν παιδιῶν, πού μέ σπαραγμὸ ψυχῆς ἀντιμετώπισαν τὴν ἐκδημία σας.

Σέ λίγο, πού τό σεπτό σκῆνωμά σας θά τό σκεπάζει τό εὐλογημένο ἀλλά καί στήν κυριολεξία χιλιοποτισμένο μέ τὸν ἰδρώτα σας χῶμα τῶν Χριστιανικῶν κατασκηνώσεων τῆς «Ἁγίας Ταβιθά», ἡ ψυχὴ σας ὡς ἀνεπαίσθητη ἀγία αὔρα θά εἶναι ὁ ἐμπυκνωτὴς καί ὁ καθοδηγητὴς μας στό ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς πού πραγματώνει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό καί πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

...Ἀντιμετωπίσατε τὴ σκληρότητα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας γιά πρώτη φορά ἐκεῖ καί βρεθήκατε ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη τῆς Ἑλλάδας στὴν ἄλλη, στὴν Κῶ.

Μέ μαῦρο δάκρυ θρήνησαν τά παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ καί οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ τῆς Πρέβεζας τό διωγμὸ σας.

Ὅμως ὁ ἴδιος ποτέ δέν παραπονεθήκατε γιά τὴν πρώτη ἄδικη σέ βάρος σας συμπεριφορά.

Ἄλλά καί γιά τό πολύπλευρό σας ἔργο ἀπό

ἑσᾶς τὸν ἴδιο ποτέ δέν μάθαμε τίποτε. Κατὰ καιροὺς μαθαίναμε ἀπὸ εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς πού ἔρχονται στὰ γραφεῖα τῆς Ἱεραποστολῆς τό μεγάλο ἔργο σας καί τὴν ἀπέραντη ἀγάπη ὄλων τῶν Χριστιανῶν στό πρόσωπό σας.

...Εἶναι γεγονός, Σεβασμιώτατε, ὅτι θά εἴσθε γιά πάντα γιά τό ὀρθόδοξο πλήρωμα πηγὴ ἀγνῆς πίστεως, ἀπερίτμητης ἀλήθειας καί αὐθεντικῆς γνησιότητας.

Σέ ἐποχές σύγχυσης, ὅπως ἡ σημερινή, ἡ προσφορά σας ἀποτελεῖ πνευματικὴ ἐλεημοσύνη.

Ἐλάχιστοι πιθανόν νά γνωρίζουν τό φιλότιμο ἔργο τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Κων/νου, γιὰτί ἐπιμελῶς φροντίζατε γιά τό «**μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου**» (Ματθ. στ' 9).

Στό Ἱεραποστολικὸ σας ἔργο γιά περισσότερα ἀπὸ τριάντα χρόνια μετὰ τό σκληρὸ διωγμὸ σας, δώσατε τό λαμπρὸ παράδειγμα καί συντελέσατε νά συσπειρωθοῦν γύρω σας πάρα πολλοὶ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ καί νά προσφέρουν ὑπηρεσία τόσο στόν πνευματικὸ ἀγῶνα, ὅσο καί στὴν οἰκονομικὴ καί ὑλικὴ βοήθεια τῆς ἐξωτερικῆς Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς.

...Ἐσεῖς, ὁ ἀκούραστος ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ καί σ' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἡλικία ὧρες ὀλόκληρες παρακολουθοῦσατε καί κατευθύνετε τό ἔργο τῆς κατασκηνώσεως καί τῶν ἄλλων δραστηριοτήτων, ἐνῶ παράλληλα ἐξομολογοῦσατε μεγάλο πλῆθος τοῦ ποιμνίου σας μέχρι βαθείας νυκτός.

...Σεβασμιώτατε. Ὑπῆρξατε ὑποδειγματικὸς ποιμενάρχης μέ σπάνιες ἀρετὲς καί μέ τό ἀσυμβίβαστο ἀγωνιστικὸ σας φρόνημα.

Ἀγαπήσατε τὸ Θεό περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὴ ζωή σας. Τὸν πιστεύατε ἀκράδαντα, κηρύξατε τὸ λόγο Του μέ πάθος καί φλόγα, δέν τὸν προδώσατε ποτέ, ἀκόμη καί στίς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς σας, πού, ἐνῶ ταίριαζε ὁ ἔπαινος καί ἡ ἀναγνώριση, πήρατε διωγμοὺς καί δηλητήριο. Καί τότε ἀκόμη ἡ ψυχὴ σας μαλάκωσε σάν τό λυωμένο κερί καί δέχτηκε τὴ σφραγίδα τῆς Θεῆς Χάριτος.

...Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη Σας.

Δημ. Γεωργούλας

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ»

Τόν θυμήθηκαν;

«Σεβάσιμος πλέον και στην ηλικία ο γέροντας Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος **Κωνσταντίνος (Σακελλαρόπουλος)**, ξγείρε τό κουρασμένο του σώμα στό κρεβάτι νοσηλευτικού ιδρύματος. Κι εκεί φαίνεται, πώς τόν θυμήθηκε τό κατεστημένο. Ἐλλά τί σημαίνει Κωνσταντίνος Σακελλαρόπουλος;

- Ἀνθρωπος πού δαπανήθηκε στην ἀγάπη (Β΄ Κορ. β΄ 15).

- Κληρικός **ἀμεμπτος** καί ἀκέραιος (Φιλίπ. β΄ 15).

- Ἐργάτης τοῦ Θεοῦ **ἀνεπαίσχυντος** (Β΄ Τιμ. β΄ 15).

- Κήρυκας, πού κοπίασε γιά τό **λόγο τοῦ Εὐαγγελίου** πάνω ἀπό 60 χρόνια (Α΄ Τιμ. ε΄ 17).

- Ἐπίσκοπος μέ **ἀγρυπνη** τή μέριμνα γιά τήν οἰκοδομή τοῦ λαοῦ (Ἐβρ. ιγ΄ 17).

Τόν εἶχαν ξεχασμένο 33 καί πλέον χρόνια. Τόν εἶχαν διαγράψει ἀπ' τά «**Δίπτυχά**» τους. Καί μακάρι νά τόν εἶχαν μόνο ξεχάσει! Τόν εἶχαν χτυπήσει μέ μανία. Αὐτόν, τόν ἀφιλόγυρο, τόν καλοκάγαθο, τόν ἀγνό καί καθαρό κληρικό, τόν ἀπέσπασαν βίαια ἀπ' τά πνευματικά του παιδιά μέ τή συνδρομή τῆς δικτατορίας «Ἰωαννίδη» τόν Ἰούλιο τοῦ 1974.

- Χωρίς **καμμιά κατηγορία** ὁ ἀφεγάδιαστος ἀρχιερέας ἔγινε **ἐκπτωτος**.

- Χωρίς **καμμιά ἀπολογία** ὁ ἀθῶος Μητροπολίτης καταδικάστηκε στην ἐσχάτη γιά πνευματικό ποιμένα ποινή.

- Χωρίς **δίκη** σύρθηκε μακρυνά ἀπ' τή θέσι του ὁ πατέρας τῶν προβάτων. Κι αὐτός κι οἱ ἄλλοι, ἔνδεκα σεμνοί ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες, μέ ἄνανδρο τρόπο ἐκδιώχτηκαν, γιά νά σπεύσουν στούς θρόνους τῆς ἐξουσίας!

Καί σάν νά μὴν ἔφτανε τό δικτατορικό χτύπημα τοῦ 1974, τό θρησκευτικό κατεστημένο ἔδωσε στόν ἀθῶο Ἐπίσκοπο καί... χαριστική βολή! Τοῦ «κοπάνησαν» τό **«ἐπιτίμιο τῆς ἀκωνωνησίας»!** Καί σ' αὐτόν καί στό μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο καί στόν λόγιο καί ἀγιοπνευματικό Μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο (Γκατζιρούλη).

Ἦρεμος ὁ Κωνσταντίνος, ὁ κανονικός Θεσσαλιώτιδος, διέρχεται πιθανόν τίς τελευταῖες ἡμέρες του στό κρεβάτι.

Τόν θυμήθηκαν τώρα οἱ διοικούντες.

Καί ἀποφάσισε ἡ Διαρκῆς Ἱ. Σύνοδος νά ἄρη τό «ἐπιτίμιον», ἀλλά **«κατ' ἄκραν οἰκονομίαν»**. Γιατί;

- Γιά νά ἐνταφιασθῆ πιθανόν κατά τήν ἐκκλησιαστική τάξι! Ἄλλ' ἐκεῖνος ἔζησε ὄντως ἐκκλησιαστικά.

- Γιά νά μπορέσουν νά παραστοῦν στην τυχόν ἐξόδιο ἀκολουθία του ἀρχιερατικά πρόσωπα, πού ἐν ζωῇ κατάφωρα τόν ἀδίκησαν!

«Κατ' ἄκραν οἰκονομίαν!»

Αὐτό τό «κατ' ἄκραν οἰκονομίαν» μοιάζει σάν μιὰ ἐπί πλέον **προσβολή** στην ἀγία μορφή τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνου.

- **Οἰκονομία δείχνει ἡ Ἐκκλησία σέ προκλητικά ἀσεβήσαντες καί αἰσχροπράξαντες. Οἰκονομία γιά νά ταφή ὁ ἀμεμπτος, ὁ εὐσεβής, ὁ ἱεραπόστολος.**

- **Οἰκονομία δείχνει ἡ Ἐκκλησία σέ ἐργάτες τῆς ἀνομίας, πού καταφρόνησαν τό νόμο τοῦ Θεοῦ. Οἰκονομία γιά νά κηδευτῆ ὁ ἐργάτης τῆς ἀγάπης, πού στόλισε τή Λειβαδιά καί τήν Ἀράχωβα μέ καινούργιες Βασιλειάδες;**

- **Οἰκονομεῖ ποτέ ἡ ἀντικανονικότητα τήν κανονικότητα;**

• Καί πῶς ἡ Διαρκῆς Ἱ. Σύνοδος ἦρε τό «ἐπιτίμιο», ἀφοῦ μέχρι τώρα ἰσχυρίζονταν, ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τό ἐπέβαλε καί αὐτή μόνο μπορεῖ νά τό ἄρη;

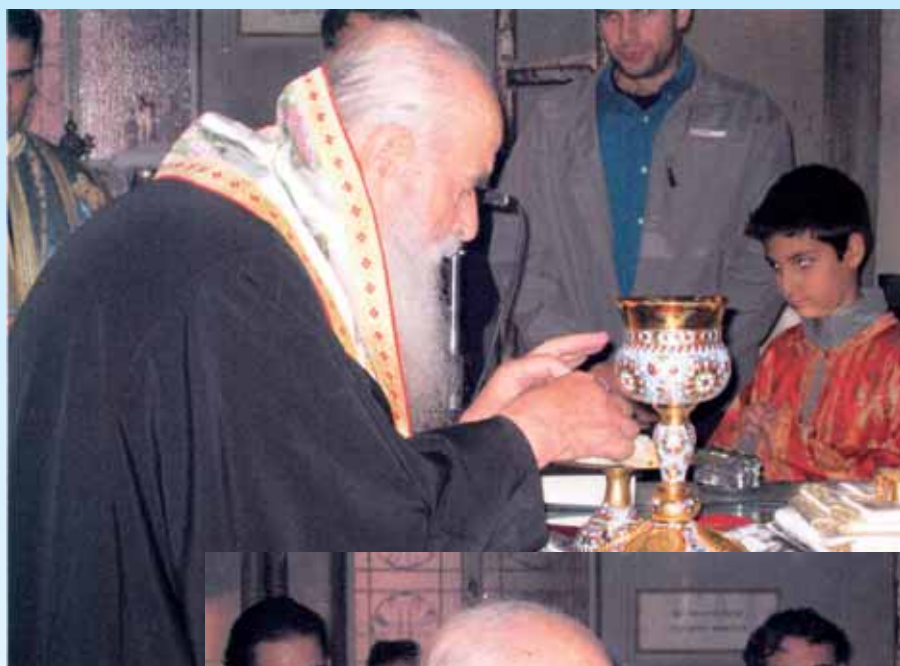
• Κι ἄν γιά τό Σεβ. Κωνσταντῖνο (τόν Θεσσαλιώτιδος) ἦρθη τό «ἐπιτίμιο», γιατί δέν αἴρεται καί γιά τό τελευταῖο ἐπιζῶν θῦμα τῆς χουντικῆς θρησκευτικῆς μανίας, γιά τόν Μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο; Οἱ διοικοῦντες τήν ἐδῶ Ἐκκλησία περιμένουν νά φτάση καί ὁ Νικόδημος στό τέλος τῆς ἐπίγειας

ἀμέμπτου πολιτείας του, γιά νά τοῦ ἀφαιρέσουν τά δεσμά τοῦ «ἐπιτιμίου»;

Ἄλλά στό τέλος κάτι ἄλλο περιμένει καί τό Νικόδημο καί τόν Κωνσταντῖνο: «Ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β΄ Τιμ. δ΄ 8). Δέν πονᾶμε γιά τά θύματα τῆς ἀδικίας. Πονᾶμε γιά τούς δράστες τῆς ἀδικίας, τῆς ὁποιασδήποτε ἀδικίας!

περ. **ΙΩΑΝ. ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**

Τεύχος 503

*Σῶμα καί αἷμα
Χριστοῦ μεταλάβετε...*

*Εἰς ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν*

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΕΦΥΓΕ

Ὁ γνωστός σέ ὄλους μας καί πολύ θερμός ὑποστηρικτής τῆς ἐξωτερικῆς ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς Σεβασμιώτατος π. Κωνσταντῖνος Σακελλαρόπουλος ἀπεδήμησε πρὸς τόν Κύριον, διὰ νά εὕρῃ ἡ ψυχὴ του τόπο ἀναπαύσεως ὅπου τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία. Τό ἔτος 1983 εἶχα τήν εὐλογία ἀπό τόν Ἅγιο Θεό νά ὑπηρετήσω ἐφημέριος στή γενέτειρά του στή Δουμενά, Καλαβρύτων, νά γνωρίσω πολύ καλά τόν ἀδελφό του Δήμο Σακελλαρόπουλο, καί νά ἀκούσω πολλά διὰ τόν ζηλωτὴν αὐτόν ἐργάτη τοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1989 ἔτυχα νά εὐρίσκωμαι διὰ λόγους ὑγείας στήν Ἀράχωβα κοντά στό Παρνασσό καί ἓνα πρωὶ μέ κάποιον ΤΑΞΙ ἐπῆγα στίς κατασκηνώσεις τῆς Ἁγίας Ταβιθά καί τόν συνάντησα μέ κλαδευτήρι στό χέρι νά κλαδεύει δένδρα καί φυτά. Ὑπῆρξε

πολύ χαριέστατος, ἀνοιχτόκαρδος. Μοῦ εἶπε: «καλῶς ἦλθες καλέ μου Πάτερ». Ἀμέσως μέ συνόδευσε σέ ἓνα ὑπαίθριο κίосκι καί ἀρχίσαμε τήν κουβέντα. Ἦταν πολύ γαλήνιος, ἤρεμος, ἐνοιωθε μέσα του τόν Παῦλειο λόγο: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι ζῶ δέ οὐκέτι ἐγὼ ζῆ δέ ἐν' ἐμοί Χριστός». Μοῦ εἶπε πολλά περιστατικά ἀπό ὅλη τήν πορεία τῆς ζωῆς του. Σέ κάποια στιγμή ἐξομολογούμενος μοῦ εἶπε: «Τί ἔπρεπε νά κάμω, νά κλαίω ὡς μικρό παιδί, ἐπειδὴ μέ ἔδιωξαν ἀπό τήν Μητρόπολή μου, ἀπό τό ποιμνίό μου; Ἐγὼ σκέφτηκα νά ἀσχοληθῶ μέ τήν ἐξωτερική ἱεραποστολή τῆς ἐκκλησίας καί ἔτσι ξεκίνησα». Ἐπειδὴ εἶχε ἱερό ζῆλο, ἤθελε νά βοηθήσει τοὺς ἱεραποστόλους στήν Ἀφρική, στήν Ἄπω Ἀνατολή, στίς Ἰνδίες. Ἡ μέριμνά του διὰ τά ὄρφανά κορίτσια τῆς Ἁγίας Ταβιθά ἦταν μεγάλη. Εἶχε γίνῃ ὁ πνευματικὸς πατέρας καί συνεχῶς ἐφρόντιζε πατρικά τό Ἰδρυμα καί τά ὄρφανά μέ τήν ἄοκνη συνεργασία τῆς διδ. Ἄννας Τσεκούρας, τῆς Μανούλας ὅπως τήν

Ὁ π. Νικοκάβουρας στόν ἰδρυματικό Ναό τοῦ Διορθόδοξου Κέντρου Πορτίτσας Καρδίτσας.
Ἱερουργεῖ ὁ μακαριστός Σεβ. ΚΩΝ/ΝΟΣ

έλεγε. Έτσι έγινε και ή άναξιότης μου ένας θερμότατος φίλος τής ΑΓΙΑΣ Ταβιθά τής Λειβαδιάς. Άρκετές φορές φιλοξενήθηκα στίς κατασκηνώσεις και τελευταία, τό καλοκαίρι τοῦ 2002, παρέμεινα άρκετές εβδομάδες και έζησα τήν ζωή στή κατασκήνωση, ακούγοντας τίς χαρούμενες φωνές τών κοριτσιών.

Δέν μπορώ νά ξεχάσω κάθε πρωϊ, μόλις τελείωνε ό όρθρος στό έκκλησιάκι τής κατασκήνωσης, καθόμαστε μαζί μέ τίς συνεργάτιδες τής Κατασκήνωσης και άρχιζε τίς ερωτήσεις γύρω άπό τό ευαγγελικό ανάγνωσμα τής ήμέρας. **Ήθελε όλοι και όλες νά ζοῦμε έντονα τόν Λόγο τής θ. Χάριτος.** Ήταν άπολαυστικός στήν έρμηνεία τής ευαγγελικής περικοπής, σηκώνόταν ύστερα και σήκωνε τά χέρια του ψηλά στόν οὔρανό και δοξολογοῦσε τόν Κύριό μας. **Ό Σεβ/τος ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ** έξεκίνησε τό 1996 τό κτίσιμο άπό τό έκκλησιάκι τών Άγίων Άποστόλων στή ΠΟΡΤΙΤΣΑ

έξω άπό τήν πόλι τής ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ. Χρειάστηκε βοήθεια για νά τελειώσει. Μοῦ έγραψε ένα θερμό γράμμα, άμέσως ανταποκρίθηκα και τοῦ έστειλα τότε 800 χιλιάδες δραχμές. Πέταξε άπό τήν χαρά του. Μοῦ άπάντησε και σε γράμμα του μοῦ γράφει: **«Η γενναία σου προσφορά ήταν για τούς Καρδιτσιώτες σφαλιάρα αφυπνίσεως»**. Στή συνέχεια φρόντισα και επήγαν στήν Πορτίτσα καμπάνες. Έκει ήταν ή μεγάλη του χαρά σαν μικρό παιδί. Τίς κτυποῦσε ό ίδιος. Έτυχε και παρέστην σε δύο άγρουπνίες και έψαλλα στήν έορτή τών άγίων Άποστόλων. Τί ακόμα νά αναφέρω ή νά γράψω; Υπό τήν επίδραση μεγάλης συγκινήσεως κλαίω συνεχώς. **Έγνώρισα ένα γνήσιο Έραπόστολο πού έδωσε όλη του τήν ζωή δια τήν Έξωτερική Έραποστολή.** Είθε νά εμπνεόμεθα άπό αὐτόν τόν ζηλωτήν εργάτην τοῦ Ευαγγελίου.

Σεβασμιώτατε π. Κωνσταντίνε τώρα πού έφυγες για πάντα άπό κοντά μας, θά σε άναζητοῦμε πολύ, και θά σε σκεπτόμεθα συνεχώς.

N. ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

Έερομόναχος

Ό Σεβ/τος ΚΩΝ/ΝΟΣ μέ τόν Έραπι/λο π. Ίωάννη

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ο ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ (1968-2007)

Στις 24 Μαρτίου 2007 εκοιμήθη εν Κυρίω, σε ηλικία 89 ετών, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων, κυρός Κωνσταντίνος Σακελλαρόπουλος, ο αδίκως διωχθείς επί Σεραφείμ το 1974 από την έδρα του, την Καρδίτσα, μαζί με άλλους 11 άξιους Αρχιερείς. Η ημέρα αυτή, Σάββατο του Ακαθίστου ύμνου και παραμονή της διπλής εορτής του Έθνους και της Εκκλησίας σήμανε την απαρχή της αιωνίου ζωής για τον μαρτυρικό Επίσκοπο, αλλά επέφερε και ένα δυσαναπλήρωτο κενό στην Εκκλησία της Ελλάδος

Ο Σεβασμιώτατος Κωνσταντίνος διακρινόταν για την ιεραποστολική του φλόγα, τον ένθεο ζήλο και την απύθμενη αγάπη του για τον άνθρωπο. **Παρά το πικρό ποτήρι της εξορίας δεν σταμάτησε να διέρχεται ευεργετών και ιώμενος πάντας.** Διατήρησε τους δεσμούς με τη μητροπολιτική του περιφέρεια, συντηρώντας και ενισχύοντας τους ιεραποστολικούς συνδέσμους που είχε ιδρύσει κατά την περίοδο της Αρχιερατείας του. Εκεί όμως, όπου ανέπτυξε τη μέγιστη δραστηριότητά του ο μακαριστός Επίσκοπος ήταν η περιοχή της Θήβας και Λειβαδιάς.

... Εκεί, προ της εκλογής του, είχε διατελέσει Ιεροκήρυκας και συνέχισε να προσφέρει ακόμη και κατά τα χρόνια της αρχιερατικής του διακονίας. **Το 1962 ίδρυσε την Ορφανική Στέγη στην πόλη της Λειβαδιάς, αφιερώνοντάς την στην Αγία Ταβιθά.** Στο ίδρυμα αυτό φιλοξενούνται κορίτσια που έμειναν ορφανά από μητέρα και πατέρα, ανεξαρτήτως εθνικότητας. Ο πατήρ Κωνσταντίνος με τη συμπαράσταση αφιερωμέ-

νων κυριών φρόντιζε για την εν Χριστώ παιδεία των ορφανών και στη συνέχεια την αποκατάστασή τους. Πέρα από το ορφανικό ίδρυμα, **δημιούργησε μια υπέροχη κατασκήνωση στην ορεινή Αράχωβα, καταφύγιο για εκατοντάδες κορίτσια και φοιτήτριες κάθε χρόνο.** Στον ίδιο χώρο ο ευρηματικός Επίσκοπος διοργάνωνε τα πρώτα συνέδρια Χριστιανών γυναικών, συζύγων των ιερέων, νέων μητέρων και κατασκήνωση για οικογένειες. Ακόμη και φέτος, παρά την εν σώματι απουσία του, έχουν προγραμματισθεί ανάλογες δραστηριότητες.

Ωστόσο, η φλεγόμενη αυτή καρδιά, η πολυσχιδής προσωπικότητα, ο ακατάβλητος

ποιμένας δεν εφησύχαζε με την ιεραποστολική δράση στο εσωτερικό της χώρας μας.

... Ήταν τόση η έγνοια του για τις ιεραποστολικές προσπάθειες της Αφρικής και της Ασίας, ώστε έλεγε πως αν ήξερε ότι η εξορία του από την Καρδίτσα θα παρατεινόταν τόσο πολύ, **θα έσπευδε σ' αυτές τις ηπείρους να κηρύξει το Ευαγγέλιο.** Άλλωστε, οι συχνές επισκέψεις και παρακλήσεις των ιεραποστόλων προς το γέροντα Κωνσταντίνο μαρτυρούν τη μεγάλη προσφορά του στο έργο αυτό της Εκκλησίας μας. **Μια προσφορά που δυστυχώς, δεν αναγνωρίστηκε από την Ιεραρχία.**

Αντιθέτως, ο μακαριστός ιεράρχης σκληρά πολεμήθηκε. Πολεμήθηκε, γιατί πολέμησε το διεφθαρμένο εκκλησιαστικό κατεστημένο. **Ως ποιμένας φρόντισε για την ηθική και πνευματική ανόρθωση του κλήρου της Καρδίτσας.** Γνώριζε καλά πως οφείλει να προστατεύει τους πιστούς από το κίβδηλο, γι' αυτό και συχνά κατήγγειλε την ανηθικότητα στους κόλπους της Ιεραρχίας...

Θα ήταν παράλειψή μας, αν δεν αναφέραμε την έμπρακτη συμπαράσταση του εκλιπόντος Επισκόπου στον αγώνα μας και ιδιαίτερα στον μακαριστό Μητροπολίτη μας Θεολόγο. Κάθε φορά που περνούσε από τη Λάρισα επιδίωκε συνάντηση με τους αγωνιζόμενους πιστούς και – ζώντας του Θεολόγου – επισκεπτόταν το επισκοπείο. **Με τη λεβεντιά του πάντοτε μας έδινε πολύ θάρρος.**

Για τη ζωή του και το έργο του πληροφορηθήκαμε αρκετά και συγκινητικά το απόγευμα της Κυριακής 25 Μαρτίου στο Μητροπολιτικό Ναό της Λιβαδειάς, όπου τελέστηκε η εξόδιος ακολουθία του παρουσία εφτά (7) αρχιερέων, πλήθους άλλων κληρικών και

πάνω από δυο χιλιάδων πιστών. Από τις ομιλίες που εκφωνήθηκαν για τον εκλιπόντα ιεράρχη ξεχωρίσαμε αυτή του Σεβασμιότατου Κυθήρων κ. Σεραφείμ, ο οποίος με παρηγορησία μίλησε για άδικο διωγμό ενός αξίου Επισκόπου, τη γλαφυρή ομιλία του επίσης εν διωγμώ τελούντος Μητροπολίτου Αττικής κ. Νικοδήμου που τόνισε μεταξύ άλλων τη φιλοπτωχεία του Κωνσταντίνου λέγοντας χαρακτηριστικά πως «το άδειο βαλάντιό σου, Κωνσταντίνε, το οδηγούν οι Άγγελοι στο θρόνο του Θεού» και στον παρηγορησιαστικό λόγο του αγωνιστού Αρχιμανδρίτου - Ιεροκήρυκος π. Δανιήλ Αεράκη. Ο π. Δανιήλ ξάφνιασε όλους ξεκινώντας το λόγο του με την έκφραση «ημέρα χαράς» και εξήγησε πως όλοι οι διωγμένοι το 1974 Επίσκοποι, τους οποίους ανέφερε ονομαστικά, υποδέχτηκαν με χαρά την ψυχή του μακαριστού Κωνσταντίνου εν σκηναίς δικαίων. Αξίζει, επίσης, να σημειωθεί ότι πολλοί από τους ομιλητές τόνισαν την πίστη τους στην αγιότητα του εκλιπόντος ιεράρχου, ενώ το εκκλησίασμα επιβεβαίωσε με τη φωνή «Άγιος» και «Άξιος». Μετά το «Δι' ευχών» και τον ασπασμό των κληρικών το σκήνωμα του πατρός Κωνσταντίνου μεταφέρθηκε στην Αράχωβα όπου και ετάφη στην αγαπημένη του κατασκήνωση, στο ασκητήριό του με την παρουσία εφτακοσίων περίπου πιστών. Ας έχουμε την ευχή του και ας ευχόμαστε το παράδειγμά του να παρακινήσει άξιους κληρικούς, ώστε να γίνουν συνεχιστές του ιεραποστολικού έργου, στα χνάρια του αγίου επισκόπου Κωνσταντίνου.

ΕΦΗΜ. «ΑΓΩΝΑΣ»

Μαρτ. 2007

ΘΕΡΜΟΤΑΤΕΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

‘Ο Σεβ/τος κυρός ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, νεοχειροτονηθείς
ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ (1968)

‘Ο Π.Χ.Ο. αισθάνεται βαθύτατα τήν ανάγκη νά εύχαριστήσῃ θερμότατα ὄσους παρευρέθησαν κατά τήν ἐξόδιον ἀκολουθία τοῦ Πνευματικοῦ μας Πατέρα, μακαριστοῦ Κων/νου καί ἐκείνους πού μᾶς ἔστειλαν συλλυπητήρια fax, τηλεγραφήματα, γράμματα, ἤ ἀκόμη καί ἐκείνους πού δέν μπόρεσαν νά παραυρεθοῦν καί νά συμπαρασταθοῦν στή βαρύτατη θλίψη μας. Τά γράμματά τους μέ τό πνευματικό τους περιεχόμενο μᾶς ἐνισχύουν στόν πνευματικό μας ἀγῶνα καί αἰσθανόμαστε τήν ἀγάπη τους. Ἐμεῖς ὀλόψυχα προσευχόμαστε στό Θεό νά ἀνταποδώσει πολλαπλάσια ἀγαθά, σ’ ὄλους ἐκείνους πού ἀγάπησαν, πόνεσαν, συμπόνεσαν τό Σεβαστόν μας Πνευματικό

μας Πατέρα. Σ’ αὐτό τό τεῦχος πού εἶναι ἀποκλειστικά ἀφιερωμένο στόν Πνευματικό Καθοδηγητή μας, ἔχομε παραλείψει πολλά γράμματα, πολλές εύχαριστίες ἐξαιρετικῶν ἀνθρώπων λόγω περιορισμένου ἀριθμοῦ σελίδων.

‘Όλους αὐτούς τούς εύχαριστοῦμε καί ζητοῦμε τήν προσευχή τους καί τήν ἔμπρακτη ἀγάπη τους γιά τήν ἱεραποστολική μας προσπάθεια. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ συνεχίζομεν τό ἔργο τό δικό του.

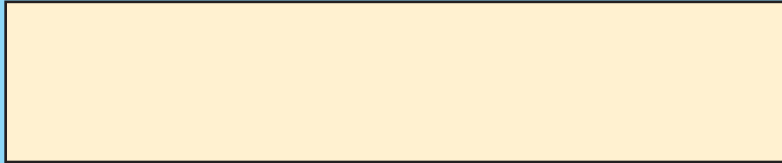
Ἰδιαιτέρα εύχαριστοῦμε ὄλους τούς κληρικούς καί τούς λαϊκούς, ὄλο τό ἐπώνυμο καί ἀνώνυμο πλῆθος, πού προσήλθαν πρόθυμα στό «Εὐγενίδειο Νοσοκομεῖο», γιά νά ἰδοῦν τόν ἀείμνηστον Γέροντα καί νά πάρουν τήν εὐχή του, πού ἀπλόχερα ἔδινε καί εὐλογοῦσε ὄλους.

Ἐξαιρετικά εύχαριστοῦμε τό Διοικητικό προσωπικό, τούς θεράποντας ἰατρούς, τήν προϊσταμένη καί τό Νοσηλευτικό προσωπικό τοῦ Νοσοκομεῖου, γιατί στοργικά, ἰατρικά ἐνοσήλευσαν τόν μαρτυρικό Ἱεράρχη μας.

ΕΛΤΑ
Hellenic Post
Κωδικός:3914

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΑ: Όδος Τρουγόνος 3 (Άνω Κυψέλη) 113 64 Αθήνα

ΠΡΟΣΟΧΗ! Σε περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως παρακαλούμε νά μᾶς πληροφορήσετε γιά τή νέα διεύθυνσή σας

“Παιδιά μου,

“Οποιος διαβάζει σωστά τήν Ἁγία Γραφή, δέν μπορεῖ νά κοιμηθεῖ ἤσυχος... Χθές μελετοῦσα ὡς τίς 7.00 τό πρωῒ... Ὄταν κανεῖς μελετάει τό λόγο τοῦ Θεοῦ, δέν παλιώνει ποτέ. Εἶναι αὐτό πού λέει: **«Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμεραν, ὁ Αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας».** Ὅπως ὁ Χριστός μας εἶναι διαχρονικός, ἔτσι εἶναι καί οἱ ἀλήθειες Του. Καί ὁποιος τίς διαβάζει γίνεται κι αὐτός διαχρονικός, δέν παλιώνει ποτέ. Ὅχι μόνο διαχρονικός, ἀλλά μοντέρνος καί σύγχρονος...!

... Ἐάν πῆρες μέρος ζωντανά στή **Θεία Λειτουργία**, θά πρέπει βγαίνοντας ἀπό τό Ναό, νά εἶσαι κατάκοπος καί κάθιδρος...!

Συνεργάτες μου,

Σκεφθήκατε καλά τί ἔργο ἐπιτελεῖτε;

Ἀναλογισθήκατε ποιοί σᾶς ἐπιστράτευσαν, ὥστε νά χαίρεσθε πού εὑρίσκεσθε καί ἐσεῖς σέ Ἱεραποστολική πορεία;

**«Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων τήν εἰρήνην,
τῶν εὐαγγελιζομένων τά ἀγαθά».**

Ὁ Πνευματικός σας, κατασυγκινημένος μέ τόν ἐνθουσιασμό σας... εὔχεται ὀλόψυχα γιά κάθε ἕναν, «ἄχρι τέλους» σταθεροί στόν Ἱεραποστολικό ἀγῶνα.”

† Ὁ Θ.Φ.Κ.

ΣΤΕΙΛΕ ΚΑΙ ΣΥ ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΟΝ «ΙΕΡΑΠ. ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ» ΔΩΡΕΑΝ